Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 25 October 1941.
4e Jaargang Nr. 116.

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85;
AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar.
Buitenland: *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag
Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

CONFESSIONEELE VAKBOND BESTUURDERS
WACHTGELD
CONTRIBUTIES
CLAUDIUS

„KIJK, EERWAARDE, HIJ HEEFT DE HAMER NOG IN DE HAND WAARMEE HIJ ONZE BOOT GEBOUWD HEEFT!"

ERGERLIJK GEDRAG VAN CHRISTELIJKE „LEIDERS".

HOE DE CONFESSIONEELE VAKBONDBESTUURDERS DE ARBEIDERS BEDROGEN, MAAR ZICHZELVE VEILIG STELDEN.

Wij troffen in „Het Volk" het onderstaande artikel aan, dat wij in zijn geheel overnemen:

Toen de confessioneele vakbondsbestuurders hun ontslag namen op „principieele gronden" en zich, zonder dat de leden het wisten, een veilige terugtochtlinie verzekerden, toen volgden in een eerste opwelling vrijwel alle leden der confessioneele bonden het gegeven voorbeeld, d.w.z. alleen wat het ontslagnemen betreft; een weg terug bestond er voor dezen niet. En, eveneens verblind door den martelarenschijn, die de heengaande bestuurders zich om de slapen wisten te leggen, volgde ook een aantal niet-confessioneele arbeiders uit de N.V.V.-vakbonden het voorbeeld, door de r.k. „leiders" gegeven. In de eerste opwelling werden zij ongetwijfeld getroffen door deze houding der vakbondbestuurders, die het „dan toch maar niet namen". En in die eerste opwelling werd dan gemeenlijk vergeten, dat het hier ging om een zeer groote zaak, op zeer langen termijn: om de organisatie van geheel werkend Nederland in één krachtig lichaam. En dat die confessioneele vakbondbestuurders ook wel uit andere motieven zouden handelen, dan de niet-confessioneele arbeiders die hen volgden, ja, dat zij niet alleen uit andere motieven, maar vermoedelijk ook wel op andere aanwijzingen zouden handelen. En dat verder deze menschen ook wel een andere en machtige organisatie achter zich hadden, die niets, maar dan ook niets met het socialistisch belang der werkers te maken had — en dat dus tenslotte de niet-confessioneele arbeiders eenvoudig door deze geheel andersdenkende lieden gebruikt werden voor het politiek-confessioneele doel.

Na deze eerste dagen van verzet der confessioneele vakbestuurders en na de eerste weken van ondergrondsche actie van allerlei in het donker wroetende elementen, waarover wij nog wel eens een boekje zullen opendoen, begint nu allerwege de reactie te komen. Daartoe heeft niet weinig bijgedragen de onfatsoenlijke en oneerlijke houding der vakbondbestuurders, die de menschen opjoegen tot voor hen schadelijke besluiten en ondertusschen zichzelf gedekt wisten door fantastische rechtsposities. Rechtsposities, die betaald moesten worden, òf uit de fondsen van de confessioneele bonden, òf uit de fondsen van het N.V.V., dus in ieder geval uit de contributies van de menschen, die door hen zijn opgejaagd en daarna in den steek gelaten. Blijkbaar hadden de heeren toch nog wel zóóveel vertrouwen in het voortbestaan van het N.V.V., dat zij hun rechtsposities veilig achtten. Zij moeten dus van tevoren geweten hebben, dat hun actie tot verstoring van den groei van het N.V.V. geen resultaat zou hebben, anders hadden hun rechtsposities geen zin gehad!

Langzamerhand hebben gelukkig ook vele arbeiders ingezien, dat hun eigen belangen door hun overhaaste houding ten zeerste geschaad werden, hetgeen tengevolge heeft, dat de stroom van confessioneelen, die overgaan en van hen, die weer terugkeeren, steeds aanhoudt en nu reeds de 30.000 heeft overschreden.

Deze overgang en terugkeer nu is vergemakkelijkt door het z.g. „generaal pardon", dat commissaris Woudenberg heeft afgekondigd en dat inhoudt, dat wie van de bovengenoemde groepen tot het N.V.V. terugkeert vóór 1 November, geacht wordt niet bedankt te hebben en zonder aanbetaling van contributie, weer lid kan worden. Dit generaal pardon, dit „alles is vergeven en vergeten", berust niet alleen op de overweging, dat de plotselinge betaling van achterstallige contributie voor velen een onoverkomelijk bezwaar zou zijn, maar vooral ook hierop, dat de werkelijke schuldigen aan deze gebeurtenissen niet zijn zij, die hun bond verlieten, maar wel zij, die openlijk of achter de schermen, onder valsche voorwendsels, tot deze actie aanzetten en die dus, moreel gezien, de werkelijke schuldigen zijn.

Mogen steeds meer tot het nuchtere inzicht terugkeeren, dat hun plaats is in de rangen van hun georganiseerde arbeidskameraden en niet in het groote leger der ongeorganiseerden, die van den arbeid en de offers der georganiseerden profiteeren. En zeker niet terwille van een of andere politiek, die geheel vreemd is aan hun werkelijke belangen en zich dan ook van die belangen op den duur niets zal aantrekken.

Het eenige wat wij op dit artikel tegen hebben, is, dat de redactie lang niet krachtig genoeg het meer dan schandalige gedrag van de christelijke heeren vakbondbestuurders laakt. Wij zijn van meening, dat het wanbeleid van deze confessioneele bonzen niet nadrukkelijk genoeg onder de aandacht van het volk en in het bijzonder van de arbeiders gebracht kan worden. Want niet alleen, dat hier de groote massa der christelijk-georiënteerde arbeiders op een lage en sluwe wijze om den tuin is geleid, het gedrag van de heeren is bovendien **symptomatisch** voor de houding van een deel van christelijk Nederland. Wij kunnen en wij mogen niet ontkennen, dat sommige elementen uit onze christelijke kringen — en meer speciaal van wat men in den volksmond „de fijnen" noemt (onverschillig van welke confessie) — het Christendom hebben verlaagd tot een werktuig hunner bezits- en machtsbegeerten. Zij hebben den godsdienst gebruikt als een middel om hun eigen verlangens te bevredigen en hun eigen wandaden met den mantel der vroomheid te bedekken. Zij hebben zichzelf omhooggewerkt met bijbel en gezangboek in de hand, en zij hebben zich niet ontzien zoo noodig ieder die hun drijven in den weg stond neer te slaan. Dat zij zich misdragen willen is hùn zaak; oud-testamentische, jiddische sluwheid heeft hen meestal buiten gevangenis en concentratiekamp gehouden, waardoor zij werden aangemoedigd op den ingeslagen weg voort te gaan. Dat zij den **godsdienst** evenwel misbruiken voor hun zelfzuchtig bedrijf is **niet** meer hun zaak alleen.

Integendeel, ieder **geloovig** mensch, ook ieder waarachtig-christelijk volksgenoot, mag verlangen, dat de godsdienst **van nu af aan** géén middel meer is voor eerlooze sjacheraars en verjoodschte machtswellustelingen om hun privé-belangetjes te dienen. Wij kunnen niet langer dulden dat het Colijnisme in ons volk voortwoekert. De religie is een te heilige zaak — en zij zal dat moeten worden voor hen die zulks nog niet begrijpen — dan dat goudzoekers haar zouden mogen gebruiken om in de olie of in de margarine of in den staat of in een partij omhoog te klimmen.

De christelijke bonzen zijn daarom niet alléén gevaarlijk. Gevaarlijk zijn al diegenen, die zich dienaars Gods noemen, maar inplaats van door hun dienaarschap de zoekende zielen van eenvoudige volksgenooten te leiden en te verlichten, zichzelf omhoog werken op zetels van staatsche waardigheid. Zij zijn gevaarlijk door hun clericale machtsbegeerte, maar ook door hun zedeloos wanvoorbeeld. Wij wenschen geen ontwrichting van het lichaam der volksgemeenschap door kerkelijke intriganten, maar wij wenschen evenmin vergiftiging der volksziel door christelijke zgn. waardigheidsbekleeders.

Het recht der verkondiging.

Het is noodzakelijk in tijden van he[...]tige beroering, van woelingen en deinin[...]gen, van opgezweepte hartstochten e[...] ontwortelde geesten, zoo nu en dan d[...] zaken eens zeer zuiver te stellen.

Wij willen zulks ditmaal doen ten aan[...]zien van het punt der „vrije meening[...]uiting".

Legio is het aantal der volksgenoote[...] die zeggen in de mogelijkheid hun[...] meeningsuiting beperkt te zijn. Zij vi[...]den, dat zij van hun woordvrijheid zi[...] beroofd, omdat zij niet meer aan al d[...] volke mogen verkondigen wat hen z[...] zwaar op het hart drukt.

De dominee b.v. meent, dat hij in d[...] verkondiging van zijn Woord Go[...] wordt belemmerd. Hij veronderstelt [...] priori, dat hij niet mag zeggen, wat h[...] wil. In werkelijkheid wil hij niet zegg[...] wat hij mag. Hij MAG n.l. de leer va[...] zijn God en den Christus aan zijn gelo[...]vigen verkondigen. Hij mag de volhe[...] van een vroom en eerlijk gemoed ui[...]storten over een schare devote, geloovig[...] zielen. Maar dominees met een vroom e[...] eerlijk gemoed, die alléén behoefte heb[...]ben aan de verkondiging van dat Woor[...] Gods in zijn zuiveren, heiligen vorm, zij[...] zeldzaam geworden. En daarom preeke[...] zij nu in hun heldere, witte kerken he[...] Evangelie van den Haat. Daarom staa[...] zij nu vooraan in de rijen der hetze[...] tegen hen, die de herleving van het god[...]delijk besef der volksche scheppingsord[...] verkondigen. Daarom zeggen zij mée[...] dan zij ooit voor den Hoogen Rechte[...] van hun preeken zullen kunnen verant[...]woorden. Zij mógen hun godsdienst ver[...]kondigen in al zijn hoogheden en heer[...]lijkheden, zij mogen hun waarheid spre[...]ken, hun verheven blijdschap uitjubelen[...] Zij mogen de geloovigen wijzen op he[...] Eeuwige licht en het Eeuwige leven. Z[...] mógen Mannen Gods zijn. Maar zij wil[...]len niet. Zij willen hetzen en haten e[...] zichzelf verheffen boven de goddelijke a[...]macht der historische wording in wereld[...]wijze betweterigheid. Zij willen den Ee[...]wige overtreffen in wijsheid en voorzienig[...] heid en met het fanatisme van hun ver[...]joodschte breinen prediken zij den oud[...]testamentischen haat en wijzen op d[...] wrake, die schoon zal zijn in hun verblin[...]de oogen. Daar klopt iets niet bij zulk[...] mannen Gods. Daar heeft iets gefaald i[...] zijn taak, en wanneer het Ds. van Lim[...]bugrh zelf is, die zegt, dat dat „iets" d[...] KERK is, dan sluiten wij ons daarb[...] gaarne aan.

Tot deze predikers der eigen eere e[...] der eigen wrake, en tot al diegenen di[...] — met of zonder toga — meenen in de[...] dagen de producten van hun geestelijk[...] ontworteling aan het volk te moete[...] schenken, zeggen wij: niet gij, maar WI[...] zullen de waarheid kunnen en moete[...] verkondigen. En WIJ zullen geen 20[...] jaar noodig hebben om te mislukken. In[...]tegendeel, wij zullen weinige generati[...] noodig hebben om te slagen! De Waa[...]heid, die wij verkondigen, is zóó grootsc[...] en overweldigend dat uw bekromp[...] zielen de diepte ervan in geen deel[...] kunnen peilen. En omdat wij weten, d[...] wij de openbaring van een nieuwe[...] hemel en een nieuwe aarde verkondige[...] daarom hebben wij ook het RECHT DE[...] VERKONDIGING. Niet zij, die spreke[...] van het oude en afgeleefde, van het ne[...]gatieve, van het mislukte, hebben een[...] recht, maar zij, die getuigen van he[...] nieuwe, het veelbelovende, het krachtig[...] het leven-dragende!

En daarmede is deze zaak zuiver g[...] steld.

Individualisme en Solidariteit.

De professor of de held?

HET individualisme leerde, dat de enkeling op zichzelf gesteld moest worden. Hij werd losgehakt uit al zijn bindingen en als vereenzaamd atoom in de wereld geplaatst. Feitelijk was hij ook familieloos. Wel bleven er een vader en een moeder noodig om hem technisch voort te brengen, maar eenmaal zoover, zeilde hij op eigen initiatief over de wijde levenszee. Daar kon het hem tegenloopen of door een gunstigen wind meeloopen, al naar gelang de omstandigheden het gedoogden. Slaagde hij, dan had hij „geluk" gehad, slaagde hij niet, dan sprak men van de „ongenade" van het lot. Men schonk geen of nauwelijks aandacht aan de beteekenis van het bloed, dus aan datgene, waarin de enkeling boven zichzelf uitwees en hij de binding aan zijn voorgeslacht kon gaan bevroeden. De burgerlijke stand had waarde voor het uitpluizen van erfenisaanspraken en voor andere practische zaken, maar een dieperen en meer essentieelen zin werd aan het familieleven meestal niet toegekend. Men vond eigenlijk, dat in den grond de menschen zoo ongeveer gelijk waren en dat voornamelijk factoren van opvoeding en milieu de verschillen in karakter en geaardheid teweeg brachten. Goed onderwijs, het aankweeken van een bonte hoeveelheid kennis werden als hoofdvoorwaarden beschouwd voor maatschappelijke bruikbaarheid en voor verheffing der kultuur. **Individualisme en intellectualisme gaan hand in hand!** Het „verstand", dat onpersoonlijke, algemeene vermogen, waar men meer of minder van hebben kan, werd als afgod gevierd; het geleek op een pakhuis, dat men zich beijverde vol te stoppen met het gruis van dikwijls valschelijk genaamde wetenschap. Onze hoogere burgerscholen — let op den typisch democratischen klank van dit woord zijn nog altijd symptomen dezer gruwelijke vergissing. Kennis is macht, zoo heette het en wie daar maar genoeg van had, kon de wereld naar zijn hand zetten. **De professor won het van den held!** Daar bleven wel raadselen over, het leven weigerde hardnekkig zich in zijn laatste elementen aan de verstandelijke ontleding gewonnen te geven en met het genie, die spelbreker van alle rationaliseering, wist men geen weg. Maar eens in een verder gevorderd stadium van wetenschappelijke ontwikkeling, zou men stellig deze vraagstukken onder de knie krijgen en zou de heele werkelijkheid als een spel van atomen, d.i. van individuen uiteengerafeld kunnen worden. Het kwam er alleen op aan om de wetten te ontdekken, welke dien huppelenden atomendans beheerschten. Dit heele fantastische drogbeeld van den 19den eeuwschen mensch is in elkaar gestort. Wij hebben dieper leeren zien. Daarom reeds kunnen wij geen liberalen of marxisten meer zijn; want liberalisme en marxisme zweren beiden bij het van alle bindingen losgeweekte menschatoom, beiden meenen in de verstandelijke functie het wapen te bezitten om in den levensstrijd de zege te behalen. Wat er bij beiden van de gemeenschap overblijft, zijn slechts een opeenhooping van grauwe atomen, die men onderscheidenlijk met de woorden „menschheid" of „klasse" een bedriegelijk gewaad heeft omgeworpen. Hoe paradoxaal het klinken moge: **individualisme en internationalisme zijn kinderen van één geest!**

Nationaal-socialisme daarentegen is de leer van den natuurlijken, organischen levenssamenhang. Daar hebben wij niet meer te breken, stuk te knippen en ten slotte weer kunstmatig aan elkaar vast te plakken. De wetenschap stijgt hier van haar troon; zij wordt dienend en denkt eerbiedig **ná**, wat haar door de natuur is **vóór**gedacht. Zij is natuur — en dus werkelijkheidsgetrouw; zoo kan zij ons met wijsheid beleeren en behoeden voor de wanen en ontsporingen van de democratische eeuw. Wij hebben inderdaad rondgewandeld in een labyrinth van dwalingen, al meende men de schat der waarheid voort te dragen naar komende tijden. En zoo fundamenteel waren deze dwalingen, zoo hardnekkig zijn ze vastgeroest in onzen geest, dat we gevaar loopen ze als categorieën voor den nieuwen levensinhoud te gaan gebruiken. Men kan nu eenmaal geen nieuwen wijn in oude zakken bergen! Het heeft zijn nut deze algemeene bewering door een concreet voorbeeld te verhelderen.

WIE den naam Darwin noemt, ontsluit een wereld van denkbeelden en inzichten. De groote en altijd brandende vraag, op welke wijze de levende wezens ontstaan zijn, hoe men zich hun afstamming voor moet stellen, werd naar veler meening door Darwin en zijn school onweerlegbaar beantwoord. Het behoort nog tot de in breeden kring gehuldigde dogma's, dat het leven der hoogere soorten zich uit dat der lagere heeft ontwikkeld. De mensch zou zijn verste voorvaderen moeten zoeken in het rijk der dieren en dus van daaruit zijn omhooggeworsteld. Populair, maar niet geheel in overeenstemming met de wetenschappelijke aanduidingen der Darwinisten uitgedrukt, zou de mensch zijn afgestamd van de aap. Vervolgt men deze lijn tot in haar oorsprong, dan komt men ten slotte terecht bij het oerslijm, waar het eencellige protoplasma 's levens opgang zou hebben aangekondigd. In dit oerslijm zouden dus reeds in aanleg Rembrandt en Bach, Beethoven en Goethe aanwezig zijn geweest!! Zulk een absurde weerzinwekkende gedachte was volkomen verstaanbaar in een tijd, die omneveld was door de mistige romantiek der gelijkheidsidee, een tijd, die in den greep lag der democratische platvloerschheid, volgens welke uit de bewustwording der proletarische massa's of uit de heerschappij der middelmatigen vanzelf een schoonere en betere wereld zou verrijzen. Alles wat in een geleidelijken vooruitgang gelooft, betaalt zijn tol aan dit vulgaire grondbeginsel; **uit het lagere is echter nog nooit iets edels gegroeid, veeleer ontmoeten wij telkens in de rangorde der natuur, dat hoogere levens- en kultuurvormen door ontaarding en degeneratie zinken en verzwakken tot lager niveau.** De natuur is steeds aristocratisch in haar openbaringen, zij legt een bijzondere voorliefde voor het voorname aan den dag en bestraft meedogenloos elke poging om haar in een democratisch keurslijf te persen. Raszuiverheid bij dier en mensch kenmerkt zich altijd door voornaamheid van houding en gestalte. Wanneer de mensch het beter meent te weten en de gelijkheid der rassen gaat propageeren, wreekt zich deze bastaardiseering door een verlies aan stijl en een verval aan innerlijken adel. Het beeld, dat de Darwinisten ons van het leven gaven, is louter een weerspiegeling van ideeën, die na de Fransche revolutie gemeengoed geworden zijn en in geen geval van de natuur zelve; zij hebben gewerkt met hypothesen en methoden, die vanzelfsprekend pasten in het kader van hun eeuw, doch die voor ons hun betrouwbaarheid te eenenmale verloren hebben. Uit geen enkele diersoort, aap of geen aap, kan in der eeuwigheid, nóch door geleidelijke, nóch door sprongsgewijze ontwikkeling een Goethe afgeleid worden. Het leven bewaakt hier zijn eigen, ondoorgrondelijke geheimen! *)

Als nadere verklaring voor den oorsprong der soorten gebruikte men bovendien de formules van „den strijd om het bestaan" (struggle for life) en „het overblijven der meest geschikten" (survival of the fittest). De natuur werd daarmee op één lijn gesteld met de liberaal-kapitalistische maatschappij, waarin deze twee leuzen elken dag bevestigd werden; en wederom liet men de natuur niet zelve aan het woord, doch beoordeelde haar naar maatstaven, die slechts geldig waren in een stelsel van winstbejag.

In de periode van het groot-kapitalisme heerschte een moordende concurrentie zonder arbarmen en zonder beperking; de enkeling kon zijn instincten ongeremd in den bestaansstrijd botvieren, ja hij moest dit zelfs doen, daar anders de concurrent hem op zij kon dringen. Alleen de meest geschikten — niet de besten! — wisten zich staande te houden; zij, die met de sterkste ellebogen, de voortreffelijkste productiemiddelen en, indien noodig, een flinke dosis gewetenloosheid gewapend waren. Wie zich het geschikst kon aanpassen aan de eischen van zijn materieele belangen, kon er zeker van zijn „over te blijven" in de arena en „vooruit te gaan". Dit aan het moderne kapitalisme ontnomen schema wierpen de Darwinisten over de natuur en kwamen zoo tot hun „struggle for life"-theorie en de daaraan vastgeknoopte vooruitgangsgedachte. Met waarheid hadden hun speculaties — want dat waren het — niet bijster veel te maken, hoeveel waardevolle gegevens hun onderzoekingen ook aan het licht hebben gebracht. **Met meer recht immers kan men de natuur beschouwen als het levensgebied, waar een onverbreekbare solidariteit aan den dag treedt. Indien er-**

(Vervolg pag. 5).

*) Wij hebben gemeend het knappe betoog van den schrijver niet te mogen ontwrichten door weglatingen of veranderingen. Wij wijzen er echter op, dat wij ons t.a.v. de ontwikkeling der scheppingsorde in het algemeen en der scheppingsfauna in het bijzonder een andere meening voorbehouden. Wij zouden het op prijs stellen ook opvattingen daaromtrent uit den lezerskring van „De Misthoorn" te mogen vernemen. — Redactie.

DE STEM VAN DEN ARBEID.

MEESTER!

Ga tot den arbeider en zie wat „Arbeid" is

Wanneer wij Kramer's Woordentolk opslaan en de beteekenis opzoeken van het woord „egoïst" lezen wij daar dat een egoïst is: een zelfzuchtig persoon, een eigenbelangzoeker, die alleen de bevrediging van eigen begeeren nastreeft, ook zelfs ten koste van zijn medemenschen en ofschoon wij ons vanzelfsprekend met dezen uitleg accoord verklaren, meenen wij toch niet aan den indruk te kunnen ontkomen dat het woord egoïst een veel wijdere strekking heeft. Eén van de voornaamste eigenschappen van iederen egoïst is dat hij zijn omgeving.... en de geheele wereld vanuit ZIJN specialen hoek met ZIJN specialen bril bekijkt en onder geenerlei voorwaarde.. of tijdelijk onder allerlei voorbehoudingen en bedenkingen.. eens anders inzicht wil of zal deelen. Bij egoïsme denken wij nog steeds te veel aan den man die op materieel gebied alles naar zich toe haalt en trekt: dat hij echter op geestelijk gebied een zijn omgeving terneder drukkenden invloed uitoefent, dat hij de geheele vooruitgang en de wording van alles wat leeft en denkt en produceert in ernstige mate remt, wordt vergeten en over 't hoofd gezien! Wanneer de zoon van den bakker zijn zes of zeven lagere schooljaren heeft afgesjokt en de vraag komt naar voren: „Wat zal Jaap nou moeten worden?" ligt in negen van de tien gevallen het antwoord al klaar: „Jaap wordt bakker". En als Jaap's vader smid is, wordt Jaap smid en als Jaap's vader een wasscherij heeft, zien wij hem den dag na zijn schoolleven op de bakfiets de witwaschjes halen om ze een week later weer terug te brengen; hij volgt zijn vader op in het bedrijfje van onder af aan.

In deze hoogschatting van den eigen arbeid, in het negeeren van eens anders werk, ligt evenzeer een egoïsme dat tot de meest funeste gevolgen kan leiden daar hierdoor een energie gedood en geringschat wordt, welks omvang voor de gemeenschap niet te begrooten of te benaderen valt. De bakker oordeelt de heele wereld uit het standpunt des bakkers en meent dat de hemel zou vallen als er geen bakkers meer waren; hij ziet zich zelve, althans zichzelve en zijn vakgenooten, als de navel van de wereld. En zoo doet de smid. En zoo doet de waschbaas.... en zoo doet de intellectueel van wien iets anders verwacht mag worden: de onderwijzer! Want wanneer wij in het „Volk" van Vrijdag 17 October een lang verhaal tegenkomen dat de achtjarige leerplicht noodzakelijk is en in het belang der geheele volksontwikkeling, wanneer wij lezen dat de leerstof moet worden herzien en dat in het extra te geven leerjaar „Levensonderwijs" gegeven dient te worden, verwondert het ons niets, maar dan ook heelemaal niets, wanneer deze van een uiterst bekrompen standpunt getuigende bijdrage onderteekend is door een onderwijsman van den bloede, den Heer J. van Driel, die in zijn lange betoog weliswaar opkomt voor de noodzaak van een voortgezet onderwijs voor de spes patriae doch door het geheel blijk geeft van de gebruikelijke burger-dosis.... egoïsme, ook al is hij dan lid van het Hoofdbestuur van den Bond van Nederlandsche onderwijzers.

Zou men van een onderwijzer mogen verwachten dat die zou zeggen: „Ja lieve menschen, ons onderwijs is werkelijk wel wat àl te schoolsch.... laten wij liever een jaar KORTER onze kinderen naar die gelegenheid sturen waar wij hen, in plaats van ons geleeraar te schenken, werkelijk in het leven plaatsen?" Natuurlijk niet, doch van een lid van het Hoofdbestuur van een Bond van Nederlandsche Onderwijzers hadden wij wel een ander inzicht verwacht. Nu dit vermoeden echter misplaatst blijkt te zijn, stellen wij het op prijs om in deze kolommen eens een andere klank te mogen laten hooren! In het belang van den Arbeid en wat des Arbeids is! Om te beginnen:

Wat bedoelt de Heer van Driel met het mooie woord „Levensonderwijs"? Och.... niet veel. Alleen dit: dat de jeugd een jaar langer op de banken blijft zitten doch in dat jaar (of eventueel in de laatste twee schooljaren) onderwijs krijgt dat **„zich richt op het leven, dat zijn onderwerpen put uit het leven van alle dag, dat zijn belangstelling richt op 's menschen handelingen en streven. Het hangt niet in de lucht, maar staat stevig geplant in de werkelijkheid. Het is niet levensvreemd maar levensecht."** En om de zaak dan zoo aantrekkelijk mogelijk te maken en het vooral stevig in de werkelijkheid te planten, worden de bokken van de schapen, alias de jongskes van de meiskes gescheiden omdat de laatst genoemden toch geen interesse hebben bij het onderwijs, daar zij toch op een goeden dag gaan trouwen. Het zou ons inziens bij een dergelijke „Levensonderwijs"-kwestie juist zaak zijn de meisjes extra vast te houden daar het leven als zoodanig, veel meer wetenschap van HEN eischt dan van de jongens, die zich er krachtiger door heen slaan en voor wie minder gevaren wachten. Maar dat is natuurlijk een kwestie van inzicht en daar over kan men van meening verschillen. Het „Levensonderwijs" zal dan speciaal zijn aandacht wijden aan het vraagstuk hoe de jongens flink te leeren lezen ter bestrijding van het verlangen om balies te kluiven of straten te slijpen, terwijl verder zuiver schrijven, eenvoudig practisch rekenonderwijs, economische aardrijkskunde natuurkunde en wat verder des onderwijzers zij, op het leerprogram prijkt. Maar dan vragen wij ons ten slotte toch af: „Wat heeft men dan die voorgaande zes of zeven jaren in 's Hemelsnaam voor onderwijs gegeven?" Was DAT onderwijs da NIET gericht op het leven van alle dag Richtte dat onderwijs dan NIET zijn be langstelling op 's menschen handeli gen en streven? Hing dat dan WEL i de lucht en stond dat NIET stevig ge plant in de werkelijkheid? En dan sp het ons te moeten zeggen dat dit in derdaad het geval schijnt te zijn: On onderwijs is er al te veel op bereken om de jeugd vol te stompen, net zooal de Heer van Driel het in zijn artik zegt dat het in dat „Levensonderwij jaar" NIET moet geschieden: n.l. d klassen vervelen en in slaap breng met wetten van Archimedes en toeste len van Mussenbroek, met tandform les-van-de-hazen-en-konijnen en he meeldraden-aantal-van-de-paarse-doo venetel. Wanneer wij weten dat d slaapverwekkend is, dat onze jeugd al mènsch geworden daarvan niet he minste nut heeft in het leven van all dag, in den strijd om brood en de rea liteit van den arbeid, WAAROM BLIJ VEN WIJ DAN VOORTGAAN OP DIEN WEG?

Waarom moet dan in dat ééne jaar „Levensonderwijs" de gewichtige be schavingsgeschiedenis afgeraffeld wor den, terwijl in de voorafgaande vijf, zes jaren de jaartallen afgedreund moeten worden van de ook door de tegenwoor dige autoriteiten als versuffend geoor deelde jaartallenreeksen? Véél bescha vingsgeschiedenis.... verhalen over uitvinders.... ontdekkingsreizigers.. groote edele figuren uit de vaderland sche geschiedenis... kortom, noemt u maar op.... doch allemaal in dat EEN jaar.... waar er toch tijd genoeg ge weest is VOOR dien! De belangstelling moet in dat ééne jaar bovendien ge wekt worden voor de historische roma in zijn **eenvoudigsten** vorm. Waarom nu weer in zijn eenvoudigsten vorm? Waar 't begrip op een beter plan gez werd, kon het vervolg eveneens op een hooger peil komen; wanneer het ge schiedenisonderwijs begon waar he beginnen moest: met de beschavings geschiedenis WELKE VAN ALLE MEN SCHEN is, zou een heel wat grootere waardeering en duidelijker idee om trent de huidige situatie der mensch heid heerschen dan thans het geval is Maar wij herhalen onze vraag: WAAR OM BLIJVEN WIJ DAN VOORTGAAN OP DEZEN WEG, wanneer wij zelf er kennen dat wij niet op het juiste pad zijn; wanneer wij zien dat hier en daar fouten in den opzet voorkomen. Kunnen deze niet geradeerd worden? Zeker Maar wij doen dat niet.... wij willen dat niet.... Omdat het het egoïsme is dat hoogtij viert: omdat de onderwijzer „onderwijzer" is en geen mensch met een warmkloppend hart die het leven kent, de zorgen en de pijnen, de ang sten en de nooden: omdat de onderwij zer nog altijd.... meester is! Meester Autoriteitje.... die zijn superioriteit juist met die hazentandformule en met die paarse - doovenetels - meeldraden moet bewijzen, maar die niet in staat is om troostend te zijn, om te helpen

(Vervolg zie pag. 15)

Dàt wist U niet

van Napoleon's veldtocht in Rusland!

Nadat Napoleon in Rusland afscheid genomen had van zijn officieren om zich naar Parijs te begeven — waar zijn tegenwoordigheid dringend vereischt was — sleepten de wanordelijke resten van het Groote Leger zich voort tot Wilna. Vreugde heerschte onder de soldaten, toen zij, na maanden van onzegbare ellende en ontbering, eindelijk weer een beschaafde stad gevonden hadden. Woningen, warmte, beschutting, bevriende menschen, en voor alles.... brood! Wreed was echter de teleurstelling: de administrateurs van de proviandeering hielden de magazijnen en pakhuizen gesloten en weigerden iedere uitdeeling aan de hongerende soldaten, daarbij steunend op het voorschrift, dat alleen aan **geordende** eenheden voedsel afgegeven mocht worden tegen overlegging van geldige bewijzen (wij zouden tegenwoordig zeggen: weermachtsbons).

De wanhoop onder de zwervende strijders steeg ten top. Eindelijk hadden zij de beschaving bereikt en nu werd hun voeding geweigerd! Velen stierven op straat voor de deuren der magazijnen....

Den volgenden dag viel alles in handen der binnenrukkende Russen: 40 dagen meel en brood en 36 dagen vleesch voor 100.000 man! Vóórt snelden weer de in lompen gehulde soldaten, hongerig, moe en van alle zijden bedreigd door een goed-geleide en goed-gevoede weermacht. Ney dekte, zooals steeds, ook dezen aftocht.

Deze verschrikkelijk episode uit den oorlog van 1812 beschrijft graaf de Ségur, die als generaal den veldtocht heeft medegemaakt in zijn boek „Geschiedenis van Napoléon en het Groote Leger." Hij zegt daarin, dat de bevolking van Wilna den Franschen soldaten bijstand verleende, maar dat de houding der **joden** alleronmenschelijkst was. De Ségur schrijft:

„Zij deden véél meer: het gezicht van zooveel onheil prikkelde hunne begeerlijkheid. Indien evenwel hunne schandelijke gierigheid, haar voordeel zoekende in onze ellende, zich vergenoegd had hare zwakke hulp tegen goud te doen betalen, zou de geschiedenis zich niet verwaardigen, hare bladen met deze walgelijke bijzonderheid te bezoedelen: maar dat zij onze ongelukkige gekwetsten in hunne huizen gelokt hebben om hen te plunderen, en dat zij vervolgens, op het gezicht der Russen, de naakte en stervende slachtoffers buiten de deuren en uit de vensters hunner huizen gesmeten hebben, dat zij hen daar onbarmhartig van koude hebben laten omkomen, dat zelfs die lage wreedaards er zich in de oogen der Russen een verdienste van hebben gemaakt om hen te pijnigen, dit zijn zulke vreeselijke misdaden, dat zij der tegenwoordige en toekomende eeuwen moeten vermeld worden."

Dat zijn de woorden van een ooggetuige! In felle woede over deze afschuwelijkheden zegt hij verder:

„Thans, nu onze handen onmachtig zijn, is het mogelijk, dat onze verontwaardiging over die monsters hun eenige straf voor deze wereld zij; maar eenmaal zullen die moordenaars bij hun slachtoffers komen, en dan zullen wij ongetwijfeld, in de rechtvaardigheid des hemels onze wraak vinden."

Het is goed de historie te raadplegen!

OP DE HOEK.

De reine trein.

„Meneer... hoe kunt U zóó hard zijn..." en hikkende van schrik, met oogen als tafelborden, keek de goedmoedige sul van 'n kaartjesknip me aan toen ik hem na inzage van mijn abonnement, op reis naar-ergens-in-ons-vaderland, zoo langs mijn neus weg interpelleerde over het vraagstuk van het vervoer van de Zammi's-en-de-Zara's en ik het plan opperde speciale Jodencoupé's te creëeren: „Ze hèbben het al zoo hard... enne... al zouden wij dat nou willen... ik geloof nooit niet dat de Heeren in Utrecht dat zouden willen..."

En schuddend met zijn koppetje ging hij verder langs den langen trein en ook ik schudde mijn hoofd in gedachte en kwam tot de conclusie dat de Heeren in Utrecht wel „nooit-niet" tot zulke maatregelen zouden overgaan, voor en aleer al die andere noodzakelijke maatregelen genomen zouden zijn waardoor het reizen een 100% genoegen zou worden. Want waarom bijvoorbeeld is het niet verboden om in een treincoupé te kaarten of te... gokken? Waarom is het in een treincoupé niet verboden alleen-reizende dames... lastig te vallen? Waarom is het in een treincoupé niet verboden alleen maar je EIGEN plaats... in beslag te nemen? Waarom is het in een treincoupé niet verboden... te roddelen? Waarom is het in een treincoupé niet verboden om... schunnige moppen te tappen? Om... vieze fototjes te laten kijken? Je mag toch ook niet rooken in een niet-rooken? Je mag toch ook niet spuwen, niet met je voeten op de bank liggen...? Maar als DAT allemaal verboden was... tja... dan zou je geen Zaar en geen Zammi meer tegenkomen tusschen de wielen... Weest U daar maar zeker van!

„TOT NADER ORDER BUITEN TOEPASSING", oftewel DE ORANJELIEFDE VAN DEN GIRODIENST.

Wanneer iemand een rekening opent bij den Postchèque- en girodienst, dan ontvangt hij o.m. een „Gidsje voor rekeninghouders bij den P.- en G.d."

In den nieuwen gids (drie en twintigste druk, Augustus 1941) vinden wij op blz 4, onder artikel 4, de volgende belangrijke mededeelingen:

„6. Verjaardag H.M. de Koningin.[1]) Op „dezen dag of op den dag, welke „van regeeringswege voor de vie„ring daarvan wordt aangewezen, „worden alleen stortingen aangeno„men, waarvan spoedbehandeling of „spoedbericht wordt gevraagd...." enz.

„7. Verjaardagen van de overige leden „van het Koninklijk Huis[1]). Op deze „dagen is de dienstuitvoering op de „kantoren der posterijen en het giro„kantoor beperkt....", enz.

Er zijn nog altijd uilen, die deze wijsheid in „gidsjes", zakboekjes en agenda's doen opnemen. Wij zouden er dan ook niet speciaal op gewezen hebben, wanneer het hier niet een officieele instelling betrof, en wanneer niet onder aan de bladzijde de volgende, wel zeer uilachtige noot was opgenomen:

„[1]) Het hier vermelde is **TOT NADER ORDER BUITEN TOEPASSING."**

Met andere woorden: Wees gerust, beminde rekeninghouders, eens komt de dag terug, waarop wij met koeien van letters in dit gidsje wederom de verjaardagen van Uwe geliefde en geëerbiedigde enz. enz. enz. zullen opnemen. Moed en vertrouwen!

Wordt het niet tijd, dat er bij den girodienst eens iemand benoemd wordt, die zoo hier en daar toezicht houdt op de gedragingen der Haagsche ambtenaartjes? Een paar gezonde, nationaal-socialistische exercitiemiddagen in de week zou óók niet kwaad kunnen!

(vervolg Individualisme en Solidariteit.)

gens, dan wordt op haar terrein het individualisme, de atomiseering des levens, radicaal afgewezen. Het zwakke en ondeugdelijke gaat onder, echter niet uit concurrentiezucht of uit zelfhandhavingsdrang van den enkeling, maar opdat het geheel gezond en sterk blijve.

Uit den stroom der geslachten duiken de enkelingen omhoog, zij dragen **met elkander** de verantwoordelijkheid voor de toekomst en zijn van de primitiefste gemeenschappen der horden, kudden en stammen af, tot in de eenheden der hoogst gestegen kultuurvolkeren toe, als de onmisbare, telkens afstervende cellen van een organisme, dat weliswaar zonder hen niet zijn zou, doch welks zin en waarde ver hoven de beteekenis aller cellen uitreikt. En wanneer een enkeling bereid is zich te offeren voor het behoud van het kostbare, heilige geheel, vervult hij zijn bestemming en mag niemand hem beklagen. Het duitsch-germaansche bloed, dat in het oosten vergoten wordt, zal verheerlijkt voortleven in de lichtende glorie van het komende Rijk!

Wij toeven op een keerpunt der tijden! Achter de politiek-sociale omwenteling voltrekt zich een gebeuren van nog grootscher en wereldwijder beteekenis. Het leven spreekt ons opnieuw aan met elementaire kracht en vraagt eenvoudig, dat wij het aanvaarden zouden, dat wij er moedig „ja" tegen zeggen en de staketsels van onze gekunstelde denksystemen zouden opruimen. Wij moeten ophouden alles te willen verklaren en begrijpen, God, natuur, leven, lot; wij moeten onzen hoogmoed afleggen, onze individueele belangrijkheid niet hooger aanslaan dan zij verdient en religie kunst en wetenschap zien als de wegen, waarover de genius van het noordsche bloed ons voert naar zijn eeuwig Mysterie.

DE DOODSTRAF!

En nù is het uit! De misdadigers tegen het leven van ons volk weten waar ze aan toe zijn: zij zullen eventueel met het leven hebben te boeten. Iedere vorm van sabotage: op het gebied van den arbeid, zwarten handel, clandestiene slachtingen, prijsopdrijving, handel in bonnen en distributiebescheiden, enz., kan de doodstraf tengevolge hebben. En dan niet alleen op de saboteurs zelf, maar eveneens op de uitlokkers, de mededaders en de medeplichtigen, juister misschien nog gezegd: de profiteurs.

De verordening, waarin een en ander is vastgelegd, dient — zoo werd er aan toegevoegd — ter handhaving van rust en orde, van de ongestoorde binnenlandsche economische ontwikkeling, van de beveiliging der voedselpositie en van een rechtvaardige verdeeling der belangrijkste goederen. Zij dient daarom in de eerste plaats de belangen der vredelievende en arbeidzame bevolking, die er recht op heeft onvoorwaardelijk en onder alle omstandigheden tegen saboteurs beschermd te worden.

„Handhaving van orde en rust" — wordt er wel voldoende rekening mede gehouden, dat dit, krachtens het internationaal geldende oorlogsrecht zelfs de **plicht** is van het bezettingsbestuur? En dat alle ophitsing tot materieele en economische sabotage, door verachtelijke lieden vanuit metersdikke schuilkelders in Londen gegeven wordt met het vooropgezette doel, die orde en rust te verstoren? Wij hadden gehoopt, dat het tot dergelijke dreigementen in Nederland niet zou behoeven te komen; wij zijn immers zoo „nuchter" en verstandig! Nu het echter zoover gekomen is, behoeft men er niet aan te twijfelen, dat het niet bij dreigementen blijft, maar dat, bij voorkomende gevallen, de harde daad zal volgen.

Van Duitsche zijde — en wij juichen dit toe, omdat het niet genoeg kan worden herhaald — is ter inleiding van deze verstrekkende verordening nog eens nadrukkelijk vastgesteld, dat Duitschland in een strijd op leven en dood gewikkeld is voor de toekomst van Europa. Duitschland heeft geen tijd, met Europa-vreemde Nederlanders over dit thema een gedachtenwisseling aan te gaan: de tijd van debatteeren is voorbij! thans spreken alleen nog de wapenen.

Die wapenen zullen zich ook richten tegen hen, die meenen op hun manier tegen Duitschland oorlog te moeten voeren, hetzij door het doorknippen van telefoondraden, oproepen tot staking, bemoeilijking van de bevoorrading en al dergelijke dingen meer, die „echte" Nederlanders jegens Churchill en zijn kliek verplicht meenen te zijn.

Wie er het oor aan leent, weet nu wat hem te wachten staat. Uiteindelijk zal deze ongetwijfeld harde maatregel ons geheele volk — en dan in het bijzonder de arme lagen van ons volk die geen *f* 4 en *f* 5 voor een pond vet kunnen betalen — ten goede komen.

Nogmaals: of er Nederlanders zijn, die een en ander zoo „erg" niet vinden, doet niet terzake. De bezettende macht heeft in **aller** belang — ook in het hare — te waken voor de handhaving van orde en rust, die door staking, voedseltekort etc. gehinderd wordt. Zij maakt met deze verordening slechts van haar recht gebruik, dit doel te bevorderen.. en komt er tevens een oorlogsrechtelijke verplichting mede na.

De sluikhandel — waarom het te ontkennen? — heeft op velerlei gebied schrikbarende vormen aangenomen, al is het ten onzent gelukkig nog niet zoo erg als elders. Voorkomen is echter beter dan genezen, vooral wanneer er practisch geen genezen meer aan is. En zoo zou het wel eens kunnen gebeuren, dat de overweldigende meerderheid van ons volk na verloop van eenigen tijd voor dezen maatregel dankbaar is!

GRASLAND SCHEUREN!

Onze door de democratie immer miskende boerenstand, is tegenwoordig wel in eere! Heel de productieslag is één beroep op de boeren om hun uiterste best te doen en alles op alles te zetten om onze voedselproductie te verstevigen. Het is... boerenbedrog te beweren, dat het beroep op de boeren steeds die weerklank vindt, die noodig is om het gestelde doel te bereiken. Zoo is het b.v. een publiek geheim, dat de uitzaai van koolzaad niet in die omvang heeft plaats gehad, als de vetpositie van ons volk eischt. De oorzaken zijn al zeer verschillend. Jammer is alleen maar, dat ook politieke factoren een rol spelen. Het misdadig gestook voor den Engelschen Oranjezender van lieden die zelf genoeg meegestolen hebben om voorloopig geen honger behoeven te lijden, werpt hier en daar vruchten.. of, in dit verband, beter gezegd, vruchteloosheid af. Onmiskenbaar zijn er boeren, die door het plegen van deze sabotage meenen het Engelsche oorlogsdoel een eindje dichterbij te brengen. Dat zij zichzelf en hun eigen volk benadeelen zien zij niet of zij willen het niet zien, of maken er zich vanaf met de een of andere frase „door de duisternis naar het licht". En als er dan ook nog dominé's zijn, als die uit Amstelveen en Bennekom, welke laatste in „Storm" geducht onder handen is genomen, een man die de overvloedige regen in de maand Augustus tot een bijzondere sproei-prestatie van onzen Lieven Heer uitroept om productieslagen in de war te sturen, is de boot heeelmaal aan, want dan zijn er genoeg „trouwe volgelingen" te vinden, die meenen dat God het alleen niet af kan en zij nog een handje moeten helpen.

In hoeverre ook deze vormen van economische sabotage — en die van de saboteurs in geestelijk gewaad — onder de nieuwe verordening zullen vallen, zal de toekomst wel leeren.

Wat onze boeren betreft, wij hopen, dat zij hun plicht jegens de volksgemeenschap zullen begrijpen, nu zij opnieuw opgeroepen worden 100.000 H.A. grasland in bouwland om te zetten. Onze ingekrompen veestapel maakt dit eenerzijds meer dan mogelijk; onze voedselpositie, in het bijzonder wat betreft het echte volksvoedsel aardappelen, meer dan wenschelijk.

Een premie van *f* 200 is hun in het vooruitzicht gesteld voor iedere H.A. die met aardappelen worden beplant; *f* 125 voor iedere H.A. met andere voedingsgewassen. Helaas schijnt een verdere aanplant van broodgraan in verband met onze kunstmestvoorraden onmogelijk te zijn zoodat wij daarmede „aan het plafond" zitten. Reden temeer overigens om door aardappelteelt het matige broodrantsoen aan te vullen.

De Overheid is zoo verstandig geweest — de misselijke actie van verpolitiekte geestelijken en gederailleerde „regeerders" aan de andere zijde van het kanaal maken het helaas noodzakelijk — ditmaal terstond de stok achter de deur gereed te zetten. Indien vóór 15 November a.s. niet 100.000 H.A. grasland vrijwillig voor scheuren zijn opgegeven, zal tot dit aantal H.A. grasland voor scheuring worden aangewezen... en ontvangt men daarvoor geen enkele vergoeding.

Men zal nu wel gaan verkondigen, dat dit een merkwaardig soort „vrijwilligheid" is, maar een drenkeling moet soms ook eerst een mep op z'n kop krijgen.... om hem te kunnen redden. Laten we voor ons volk hopen, dat deze „stok" achter de deur" het zal „doen".

Wat het ook „doen" zal, is de stok achter de deur van de nieuwe staatsleening van 500 millioen tegen de reeds eerder aangekondigde rentevoet van 3,5%. In financieele kringen is deze leening gunstig ontvangen; men beweert zelfs, dat het zonder stok ook wel zou zijn gegaan. Zooveel te beter. Wie het ding niet zien wil, doet z'n oogen maar toe. Hoofdzaak is, dat het gestelde doel bereikt wordt. Met of zonder stok.

WINTERHULP.

Winterhulp is haar werkzaamheden weer met nieuwen moed begonnen, hoewel zij in de afgeloopen maanden, met haar loterij, ook niet stil heeft gezeten. Op het oogenblik dat wij dit schrijven, weten we nog niet, of de eerste collecte geslaagd mag worden genoemd. De armsten van ons volk zien er verlangend naar uit! Laten wij, als nationaal-socialisten, ook ten dezen onzen plicht kennen en in offerbereidheid het klinkende voorbeeld geven.

Winterhulp is geen gunst.... maar eereplicht!

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

Machteloosheid of systeem?

De offervaardigheid van het Duitsche volk is zonder weerga op aarde. Sedert Adolf Hitler daartoe acht jaar geleden zijn eersten oproep deed weerklinken, zijn de uitkomsten doorloopend omhooggegaan, want elke Duitscher heeft het van meet af aan als zijn sociale plicht beschouwd om dit verheven hulpbetoon naar beste krachten te steunen. In den loop van de bedoelde acht jaren is een bedrag van ruim vier milliard rijksmark bijeengebracht geworden.

De totale opbrengst van de tweede campagne van het oorlogswinterhulpwerk (1940/41) heeft 916.24 millioen mark bedragen, tegen 681 millioen mark in het voorafgaande jaar, een vooruitgang dus van 235 millioen mark. Bovendien moet het unieke feit in aanmerking worden genomen, dat dank zij de vrijwillige medewerking, die voor deze goede zaak door millioenen menschen wordt verleend, de onkosten nog niet 1% uitmaken.

In het middelpunt van de verrichtingen van de Nationaal-Socialistische Volkswohlfahrt staan de doorloopende zorgen voor moeders en kinderen, aangezien ontelbare gezinshoofden opgeroepen zijn voor den weerdienst of voor andere verrichtingen, die voor de oorlogvoering van belang zijn. In de 23.000 kinderbewaarplaatsen genieten dagelijks 420.000 kinderen een nauwgezette oppassing. 1.5 Millioen kinderen en ruim 150.000 moeders met bijkans 65.000 zuigelingen en andere kleine kinderen werden voor herstel en ontspanning naar buiten gezonden. Sedert 1933 hebben alles bij elkaar 5.7 millioen kinderen en een half millioen moeders met 100.000 zuigelingen van dergelijke voorzieningen geprofiteerd.

Men zal steeds opnieuw tot de slotsom moeten komen, dat de sociale zorgzaamheid bij geen enkel ander volk zoo'n omvang heeft aangenomen. En welk een verschil met de Sovjet-Unie, waar kinderen van 12 tot 14 jaar soms 16 uur per dag in de fabrieken moeten zwoegen! En ook: welk een verschil met Engeland, waar, naar de „Daily Mail" rapporteert, de misdadigheid onder de kinderen is aangezwollen tot een vloedgolf, die zich over het geheele land uitstort. Dit verschijnsel is, afgezien van de criminaliteit onder de jonge jongens, opnieuw een bewijs voor het volslagen falen van de regeering op sociaal gebied. In geen enkel beschaafd land, aldus het genoemde blad, vereenigden zich, zooals dat tegenwoordig in Engeland het geval is, kinderen tusschen de 9 en de 12 jaar tot misdadigersbenden, die niet alleen stelselmatige plundertochten in de door den luchtoorlog geteisterde gebieden ondernamen, doch ook van de verduistering partij trokken om voorbijgangers aan te randen. In alle gebieden, waar opruimingswerkzaamheden aan den gang waren, wemelde het van de kinderen, die van hun ouders weggeloopen waren en niet meer naar huis terug wilden. Dergelijke toestanden zijn alleen voorgekomen in de Sovjet-Unie, waar de „besprisorniki", de vagebondeerende kinderen, hun groote plundertochten hielden. Blijkbaar is men in Engeland van plan ook in dit opzicht den bondgenoot na te volgen.

De bewering van de Amerikaansche president, dat er in de Sovjet-Unie vrijheid van godsdienst zou heerschen, heeft in de Vereenigde Staten een beroering teweeggebracht, zooals Roosevelt die stellig niet had verwacht. Zoo heeft b.v. het congreslid Dies, voorzitter van de commissie van onderzoek naar niet-Amerikaansche agitaties, aan den president een schrijven gericht, dat hij tegelijkertijd heeft gepubliceerd en waarin voorkomt: „Uit naam van tienduizenden in Rusland vermoorde Christenen teeken ik protest aan tegen elke poging om de Russische wolven te vermommen met het lamsvel der vier vrijheden." Het viertal vrijheden, dat Roosevelt namelijk onlangs verkondigd had. Een geheele reeks van vooraanstaande bladen, die overigens op den besten voet met Washington verkeeren, hebben eveneens heftig geprotesteerd. De „New York World Telegram" betoogt, dat Roosevelt's ontboezeming nopens de zoogenaamde geloofsvrijheid in de Sovjet-Unie in de hoofdstad de uitwerking heeft gehad van een bliksemstraal bij helderen hemel. Beter nog dan iemand anders moest Roosevelt immers op de oogte zijn van den waren stand van zaken, want hijzelf had indertijd bij het erkennen van de Sovjet-regeering in 1933 de uitdrukkelijke voorwaarde gesteld, dat de Sovjets de in hun gebied woonachtige Amerikaansche burgers de volle vrijheid ter naleving van hun godsdienstige overtuiging moesten toestaan. Een dergelijke voorwaarde in het kader van een staatkundig verdrag zou immers overbodig zijn geweest, wanneer er bij de Bolsjewisten ooit sprake van geloofsvrijheid was geweest. Het blad „New York American Journal" haalt een lange reeks van vooraanstaande personen uit het openbare leven aan, die zich tegen Roosevelt's beweringen hebben gekant, waaronder het New-Yorksche gemeenteraadslid Morris, voorts Simon, één van de leiders van de Methodistengemeente, Dobrowsky, den gewezen leider van het Russische Roode Kruis, den Methodistenbisschop Wade, den democratischen senator Charez en tal van anderen. Zoowaar de „Washington Post" keert zich tegen de poging van den Amerikaanschen president om „de in vergetelheid geraakte grondwet van de Sovjet-Unie op te poetsen". Elkeen wist, dat deze grondwet niets anders dan uiterlijk vertoon was, waarmede de kiezers in de democratische landen in het zoogenaamde Volksfront gelokt moesten worden. Achteraf beweert Roosevelt, dat hij niets anders bedoeld had dan „een aanloop" voor het uitoefenen van de volledige vrijheid van godsdienst.... Alwie de Sovjets echter kent, zal besetten, dat ook daaraan niet te denken valt.

Sovjet-bluf en Sovjet-zorgen.

Verrassend snel is de Engelsch-Amerikaansch-bolsjewistische conferentie in Moskou afgeloopen geweest. Zoogenaamd moet Stalin zelf voor een haasttempo hebben zorggedragen. Dat is te begrijpen, want het vuur wordt hem na aan de schenen gelegd. Het omtrent de besprekingen gepubliceerde verslag bepaalt zich tot de conclusie, dat het onderzoek aangaande de eischen van de Sovjets werd bewerkstelligd „in het kader en in overeenstemming met de productiecapaciteit van de Vereenigde Staten en Engeland". In de publicatie van de Sovjets ontbrak evenwel de passage, dat de commissies een nauwkeurig onderzoek hadden ingesteld aangaande de nog overschietende wapenings- en leveringscapaciteit van de Sovjets en dat de Sovjet-gedelegeerden het leveren van waardevolle grondstoffen hadden moeten toezeggen. Zoodoende wordt het duidelijk, dat het in dit geval om niets anders is gegaan dan om een transactie, die op het ruilprincipe is gebaseerd. Voorts heet het: „dat vrijwel alles, wat de Sovjets hebben begeerd", hun werd beloofd en dat „een zoo volmaakt mogelijke hulpverleening op touw zal worden gezet". Een ding is duidelijk in deze toezegging, n.l. dat zij even onduidelijk is als vele van haar voorgangsters, afkomstig uit den Angelsaksischen beloftenketel. De mogelijkheid tot hulpverleening zal echter wel uiterst beperkt blijven. Als hoofdschotel van dit probleem gelden de transportmoeilijkheden, waarvoor men zich ziet geplaatst, ten einde het beloofde materiaal ook op de plaats van bestemming te doen aankomen. Ook dit vraagstuk werd nauwkeurig onderzocht. Het eenige, waar dus nog op gewacht behoeft te worden, is de oplossing van deze kwestie. In zijn slotwoorden tijdens de pléraire zitting van de conferentie betoogde Molotof, dat, dank zij het persoonlijk toedoen van kameraad Stalin, aan de conferentie een nieuwen impuls werd gegeven, die veel tot het slagen had bijgedragen. Zooals Molotof voorts deed uitkomen, was er een nieuw front tegen Duitschland opgericht met de Sovjets aan het hoofd. Engeland en de Vereenigde Staten hadden zich bij dat front aangesloten. Zoodoende maakte Moskou aanspraak op de leiding in deze alliantie!

Al deze fraaigheden kunnen echter niet verhinderen, dat de bezetting van het grootste bolsjewistische ijzererts- en hoogovensgebied van Kriwoj Rog door de Duitschers reeds haar uitwerking doet gevoelen op de Sovjetindustrie. Al geruimen tijd wordt door de pers en den nieuwsdienst van de Sovjets een grootscheepsche campagne gevoerd ter opvijzeling van de ertswinning en van de staal- en ijzerproductie. Vooral voor het leger is het hard noodig, dat de productie terstond wordt uitgebreid. Zelfs voor de meest dringende legerbehoeften beschikt men op het oogenblik niet over voldoende ijzer en staal. Bovendien, zoo zeggen deze berichten verder — en daaruit blijkt, dat Sovjetbluf en Sovjetzorg eigenlijk hetzelfde is — „er moet in aanmerking worden genomen, dat de behoefte van de troepen met den dag toeneemt.(!) Alle verantwoordelijke Sovjetinstanties, de arbeiders en vooral de werklieden van de mijnen en hoogovens in den Oeral moeten terdege besetten, hoeveel er thans van hun prestaties afhangt. Zij moeten alle krachten inspannen ten einde de productie op 't viervoudige te brengen."

En dat is Sovjet-DROOM!

HET JOODSCHE VRAAGSTUK (XLV).

VOORSPEL DER REVOLUTIE.

LENIN BRENGT DE BOLSJEWISTEN AAN DE MACHT.

Een der gevaarlijkste elementen voor de binnenlandsche rust in het Tsarenrijk bleek de jood Manassewitsch-Mannilow, dien de Fransche gezant Paléologue in zijn „Mémoires" eenvoudig een politiebandiet noemt. In 1916 gelukte het dezen met de hulp van Rasputin den philosemiet Stürmer door den Tsaar tot Minister-President te doen benoemen en Manassewitsch werd chef van de kanselarij met nagenoeg onbeperkte volmachten. Stürmer zelf was half-jood, want zijn vader was tot het Christendom overgegaan, na eerst zijn opleiding aan de school voor rabbijnen te Wilna genoten te hebben, maar geheel vast staat deze bewering niet.

In elk geval waren de wetten, die onder Stürmer's president-ministerschap werden uitgevaardigd, zeer tegemoetkomend tegenover het jodendom, hetgeen weer tot een verbitterden strijd van Stürmer met den minister van binnenlandsche zaken Chwostow voerde, die sterk al-Russisch gezind en dus anti-joodsch was. Deze ging zelfs zoo ver, dat hij Simanowitsch onder geheime bewaking liet stellen en een geheimen moordaanslag op Rasputin liet organiseeren. Toen echter eerstgenoemde op Chwostow's bevel wegens spionage gevangen genomen werd en na zijn vrijlating met zijn familie naar Siberië werd verbannen, wist de Tsarin bij den Tsaar Simanowitsch's vrijlating te bewerken en in triomf keerde de jood weer in Petersburg terug, beschermd door een persoonlijke wacht van 10 man. En Tsaar Nicolaas, vertoornd dat Chwostow het gewaagd had zijn lievelingsjood aan te pakken en te bestraffen, ontsloeg den minister op staanden voet.

Maar Stürmer's president-ministerschap was niet meer van langen duur (tot Nov. 1916); hij werd tijdelijk opgevolgd door Trepow, die Protopopow, den vice-president van de Doema, een links-Octobrist, maar paralyticus [1]) en spiritist tegelijk, als minister van binnenlandsche zaken door het jodendom toegewezen kreeg. Tevoren echter had de jood Simanowitsch een wissel van 150.000 roebel voor Protopopow betaald en na het uitbreken der revolutie (Febr. 1917) kwamen meerdere wissels van Protopopow bij een huiszoeking in Simanowitsch' woning te voorschijn met nog andere van grootvorsten, ministers en andere hoogwaardigheidsbekleeders.

Uit het voorgaande blijkt, dat in de jaren vóór en tijdens het begin van den wereld-oorlog het Russische Rijk onder het opper-toezicht der joden tot een poel van corruptie en revolutionaire strevingen was geworden, die niet anders dan tot een chaos kon voeren. Juist wat het jodendom allen volken wenscht te bereiden, om overal de macht in handen te nemen.

De revolutie van Maart 1917 ging uit van het blok der vooruitstrevende partijen in de Doema, waarin vooral de kadetten en de Octobristen (zie hierboven) een energieke voortzetting van den oorlog met de middeneuropeesche machten voorstonden. **En wel waren het Engeland en zijn gezant Buchanan, die willens en wetens deze partijen steunden, zelfs reeds geruimen tijd vóór het uitbreken van den oorlog.** De Tsaar, die voor de vraag stond het regeeringsapparaat te hervormen, ten einde de binnenlandsche rust te herstellen, dan wel de Doema te ontbinden, koos het laatstgenoemde. Maar de meerderheid dier vergadering onder leiding van haar president Rodzianko en den voorman der Kadetten, Prof. Miljoekow, die door Engeland (de Engelsche vrijmetselarij vooral) gesteund werd, weigerde hardnekkig aan ... besluit van den Tsaar gevolg te gev... Integendeel, deze leiders maakten h... eischen aan den Tsaar kenbaar, we... bestonden in het invoeren der herv... mingen, die zoowel burgerij als a... noodig oordeelden om de gere... moeilijkheden te overwinnen. Aan de... eischen werd door een straatoproer ... Petersburg kracht bijgezet.

Hiertoe behoorden: de verwijder... van alle onverantwoordelijke raad... vers van den Tsaar en de benoemi... van een ministerie van nationaal v... trouwen; het oproepen van alle v... krachten in het Rijk, de semstwo's, ... comité's voor de oorlogsindustrie, ... koopmanschap en de universiteiten ... door gezamenlijke organisatie in die... van den oorlog den moeilijkheden h... hoofd te bieden. Maar de revolut... waaraan vooral ook de arbeiders de... namen, was reeds een eind gevorde... en de troepen, die de rust moesten h... stellen, maakten met de oproermake... gemeene zaak. 15 Maart 1917 kwam... als vertegenwoordigers der Doema ... leden Gutschkow en Schulgin ... Pskow aan, waarheen de Tsaar ook g... reisd was om zijn besluiten kenbaar ... maken. Hier overhandigde de Tsaar h... een oorkonde, waarin hij voor zich ... zijn 12-jarigen zoon Alexei ten guns... van zijn eenigen broeder Michael a... stand deed van den troon.

Inmiddels was onder voorzittersch... van den vroegeren Doema-praeses e... voorloopige regeering, uit 12 doem... leden bestaande, gevormd, die uit h... midden het drietal vrijmetselaars Pri... Lwow, Prof. Miljoekow en den joo... Kerenski [1]) als uitvoerend orgaan (vo... binnenlandsche zaken, buitenlandsch... zaken en justitie) aanwezen. Gutschko... nam de oorlogsafdeeling voor zi... rekening.

Een der eerste regeeringsdaden v... den jood Kerenski was het gelasten v... de vernietiging van een nieuwe uitga... van „De Protocollen der Wijzen v... Sion", die te Petersburg Januari 19... was verschenen.

Terwijl zich de revolutie binnen korten tijd over het geheele Rijk verbreidde en vooral in Moskou en Odessa menigmaal opvlamde, ontwikkelde zich te Petersburg een tweede revolutionaire beweging, die behalve de groep der „Trudowiki" (arbeidsgroep) van Kerenski, vooral omvatte de beide sociaaldemokratische groepen der gematigden (mensjewiki) onder Tscheidse en der radikalen (bolschewiki) onder Lenin. Tot deze groepen behoorden, behalve de arbeiders, ook de bezitlooze burgerij en de soldaten.

In deze drie groepen stonden nog twee partijen tegenover elkander; de radikale marxisten met de leuze „Republiek en vrede" en de gematigde sociaaldemokraten met de linksche burgerlijke partijen, die zich onder het parool „monarchie en oorlog tot het uiterste" hadden geschaard. Vooral de eerste groep, de radikale, die in arbeiders en soldaten (sovjets) was georganiseerd, bleek al spoedig over een straffe organisatie te beschikken. Deze groep, die den in Zwitserland vertoevenden marxist Lenin als haar grooten leider beschouwde, won hoe langer hoe meer aan invloed, vooral toen zich in de voorloopige regeering tusschen Miljoekow en Kerenski hoogloopende verschillen openbaarden, aangezien de eerstgenoemde, hoogleeraar in de geschiedenis, volkomen het standpunt der geallieerden bleek in te nemen met volstrekte verwerping van het denkbeeld van een afzonderlijken vrede met Duitschland en zijn bondgenooten, terwijl Kerenski zich aan de zijde van de voorstanders van zulk een vrede stelde.

Toen dit geschil bekend werd en zich snel verspreidde, ontketende de massa van arbeiders en soldaten in Petersburg een opstand tegen de voorloopige regeering, die nog bezworen kon worden, doordien Prins Lwow zich bereid verklaarde Miljoekow en Gutschkow uit het voorloopige kabinet te verwijderen en door zes vertrouwensmannen der radikale partijen te vervangen (Mei 1917). De oorlogszaken werden door den Jood Kerenski overgenomen, die, zonderling genoeg, inderdaad pogingen deed om de tucht in het leger en de vloot te herstellen, waardoor hij na korten tijd bij de arbeiders- en soldatenraden in ongenade viel. Ja, hij wist zelfs nog te bewerken, dat onder den indruk van Wilson's oorlogsverklaring aan Duitschland (6 April 1917) in den zomer een nieuw Russisch offensief overwogen werd. Prins Lwow trad 21 Juli 1917 als voorzitter der voorloopige regeering af en de jood Kerenski verving hem, terwijl kort daarop generaal Brussilow als opperbevelhebber vervangen werd door generaal Kornilow. Na een maand riep laatstgenoemde zichzelf tot dictator uit, maar stuitte daarbij op den tegenstand van Kerenski, die den steun van de menschewiki en de linksche burgerlijke partijen kreeg en zonder verwijl de Petersburger troepen tegen Kornilow in het vuur zond. Kornilow leed een gevoelige nederlaag en verdween daarmee van het tooneel.

Drie maanden lang was nu de jood Kerenski het hoofd van den republikeinschen Russischen staat, maar gedurende die maanden hielden de bolsjewiki niet op tegen het nieuwe bewind te woelen, zoodat de massa der arbeiders en soldaten eind October een beoogd nieuw offensief tegen de Duitsche troepen weigerden en zelfs 8 November openlijk den strijd tegen Kerenski en zijn bewind ontketenden. In de straten van Petersburg hadden weer verwoede barrikadengevechten plaats; de leden der regeering werden in het winterpaleis van den afgetreden Tsaar gevangen genomen, en Kerenski moest zich door de vlucht redden.

Inmiddels had zich het feit voorgedaan, dat de marxist Lenin met zijn trawanten in Petersburg was aangekomen en ijverig in de weer was om onder de leuze „Voor den vrede en de Constituante" het bewind te aanvaarden, hetgeen dan ook onder goedkeuring door de massa der arbeiders en soldaten in November 1917 geschiedde, nadat een poging in Juli gedaan, om zich van de macht meester te maken, mislukt was.

Lenin (eigl. Wladimir Iljitsch Uljanow) was in 1870 geboren als zoon van een in den adelstand verheven inspecteur van het onderwijs.[3]) Hij studeerde rechten in Kasan en nam in dien tijd reeds deel aan een revolutionaire beweging toen zijn broeder, die als revolutionair den naam Lenin had aangenomen, wegens een aanslag op den tsaar op het schavot den dood vond. Sedert behield hij dien naam bij. Hij werd gevangen genomen en verbannen naar het gouvernement Kasan. Hier bereidde hij zich voor het staatsexamen (rechten) voor dat hij in 1891 te Petersburg aflegde. Hij vestigde zich als advokaat te Samara en later te Petersburg, alwaar hij zich echter in hoofdzaak bezighield met de organisatie der industrie-arbeiders. In 1894 trad hij toe tot den „Bond voor den strijd ter bevrijding van de arbeidersklasse." Weldra verscheen van zijn hand de brochure: „Wie zijn de ware vrienden van het volk en hoe bestrijden deze de sociaaldemokratie?" Wegens aansporing tot werkstaking werd hij in 1895 gevangen genomen en in 1897 voor drie jaren naar Oost-Siberië verbannen, waar hij kennis maakte met zijn latere echtgenoote, de socialiste Krupskaja, dochter van een adellijk ambtenaar.

In 1900 naar Rusland teruggekeerd, week hij spoedig naar Zwitserland uit en stichtte daar het tijdschrift „Iskra" (Vonk), dat het orgaan werd van een groep, die zich in hoofdzaak in tegenstelling met de economisch gerichte bonden met de politieke actie van de socialisten bezighield en een straffe organisatie daarvan voorstond. In 1903 op de congressen te Brussel en te Londen verdedigde hij voor het eerst de „Dictatuur van het Proletariaat". In 1905 ging hij weer naar Rusland om bij de toenmalige revolutie een rol in den arbeidersraad te spelen, hetgeen hem echter niet gelukte, noch te Petersburg, noch te Moskou.

Van 1907—1912 leefde Lenin te Parijs, daar hij opnieuw genoodzaakt was Rusland te ontvluchten. Hier schreef hij eenige werken, terwijl hij tevens medewerker was aan het in Petersburg verschijnende dagblad „Prawda" (Waarheid).

Zoowel Lenin als Trotzki waren vrijmetselaars in de Parijsche loge „Art et Travail".

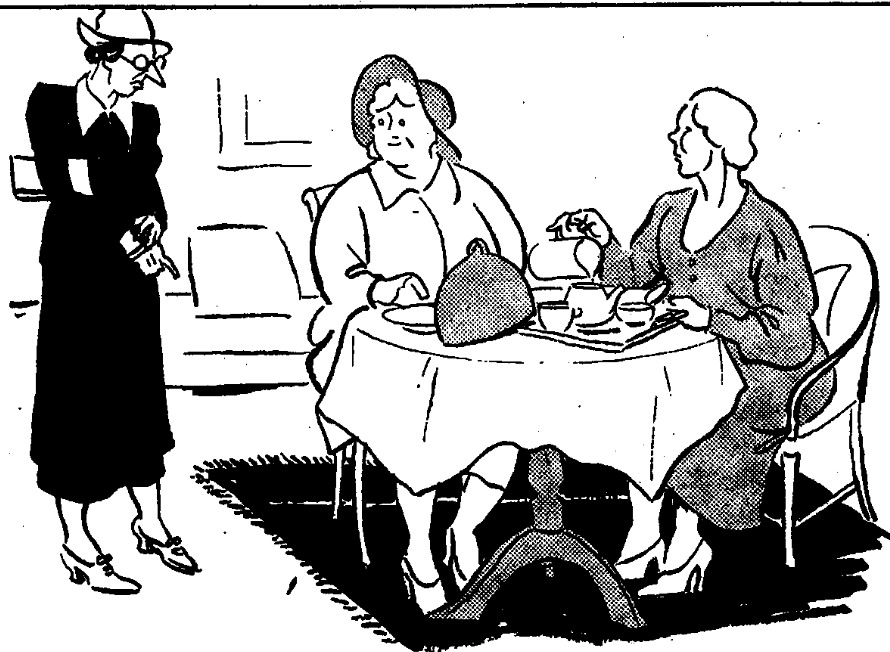
Na het uitbreken van den wereldoorlog ging hij naar Galicië, waaruit hij echter spoedig werd verwijderd, omdat hij zich als beslist tegenstander van dien imperialistischen krijg en als warm voorstander van de proletarische revolutie had doen kennen.

1) Lijder aan vallende ziekte.

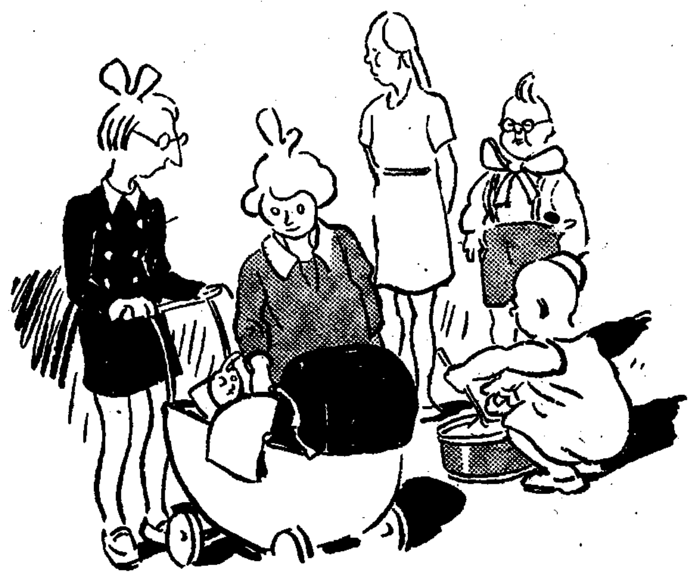
2) Kerenski werd geboren als Aron Adler: zijn vader noemde zich ook wel Kirbis, Kürbis of Kirbiz. Deze overleed reeds jong, waarop zijn moeder met den niet-Jood Kerensky trouwde.

3) Volgens H. Fchot „Judentum und Bolschwismus" zou Lenin's grootvader van moederszijde, die Alexander Blank heette, een gedoopte Jood geweest zijn. In Rusland kwam de naam Blank meermalen als Joodsche naam voor, o.a. bij twee bekende Russisch-Joodsche revolutionairen. Duidelijk vertoonen Lenin's afbeeldingen Tataarsche trekken.

(Wordt vervolgd).

„DAMES, LAAT IK U NU VERTELLEN, ER IS GEEN ONDERSCHEID TUSSCHEN HET DUITSCHE NATIONAAL-SOCIALISME EN HET RUSSISCHE BOLSJEWISME!"

UIT HET VOORGAANDE MOGEN WIJ TOCH WEL CONCLUDEEREN DAT EEN GROOT DEEL VAN HET NEDERLANDSCHE VOLK NOG NIET TOT DE JAREN DES ONDERSCHEIDS IS GEKOMEN.....

WIJ WENSCHEN GEEN JODENBOEKEN, MAAR OOK GEEN JODEN-BOEKVERKOOPERS!

Joden beheerschen den verkoop van tweede-handsch boeken.

Foto Stapf.

Wie des Maandags toevallig op het Amstelveld te Amsterdam belandt, moet wel tot de overtuiging komen, dat de joden den geheelen tweede-handsch boekhandel nog beheerschen.

Het is daar een opeenhoping van smerige stoffige, beschimmelde en kapot gelezen boeken, die vooral in dezen tijd een bron van infectie zijn.

„Schtudieboeke!" galmt de jood den heelen dag en sproeit daarbij een speekselbui in het rond, die het geraden maakt niet zonder regenscherm den man te naderen. En ondertusschen wrijft hij langs zijn — wat men in jodentaal noemt — „leipoogjes" (dat zijn oogen, aangedaan door een ziekte, waardoor de oogleden ontstoken en vuurrood zijn en de oogharen er tegenaan geplakt zitten) en pakt dan met zijn vieze vingers de boeken weer beet.

Honderden menschen neuzen in die boeken en hebben de kans deze specifieke jodenziekte op te loopen.

Een Duitscher, die deze markt en die van het Waterlooplein bezocht, kon er maar niet over uit, dat onder een volk, dat zoo prat gaat op zijn hoogstaande kultuur, zulke — vooral in dezen tijd — waardevolle artikelen als tweedehands fietsen, gebroken porcelein en vooral boeken door joden worden verkocht. Men vindt bij den handelenden jood immers geen eerbied voor het boek; het is hem om het even of hij oud roest verkoopt, of boeken. Als hij maar geld verdient!

In ons land is er reeds herhaalde malen door een bekend boekverkooper in den Haag op gewezen, dat het ruilen van gebruikte **school**boeken een ingeworteld kwaad is geworden. De ouders denken daarbij meer aan het directe geldelijke voordeel, dan aan de gezondheid hunner kinderen.

Wat men echter op het Amstelveld te Amsterdam aantreft is niet veel meer dan scheurpapier: te vies om aan te pakken.

Met de opruiming van deze infectiehaarden is een groot volksbelang gediend en de zaak moet daarom terstond aangepakt worden. Wij eischen, dat de joden inderdaad van de markten verdwijnen. Wij betwijfelen zeer of de op de nieuwe verordening verleende dispensatie wel in de eerste plaats in het belang van de volksgemeenschap was. Tenslotte wordt zoo'n dispensatie door de joden zelf aangevraagd, en Abraham weet nog steeds zeer goed waar hij de mosterd halen moet!

Het zijn echter niet alleen de stalletjes op de markten die — mede van hygiënisch standpunt gezien — dienen te worden geariseerd. Er zijn nog een groot aantal joden, die een zoogenaamd „antiquariaat" bezitten. Hoofdzakelijk in de Oude Manhuispoort te Amsterdam, daar, waar de arische jeugd — de toekomst van ons volk — studeert, aan den ingang van de Gemeentelijke Universiteit, daar staan de joden en vragen voor hun goederen, wat ze maar willen en naar het hen invalt. Geen enkele arische boekhandel bevindt er zich onder. Het zijn de joden: S. van Kollum, Jac. Mossel, B. Boekman, S. Mossel, A. Mossel, E. Wittenburg, E. Mossel, L. Cohen.

De beide laatste joden hebben bovendien nog boekwinkels aan de Weteringschans 173 en Heerengracht 234.

Ook de joodsche boekwinkels zijn nog lang niet alle geariseerd of verdwenen. Er zijn nog een aantal jodenboekhandelaars, die hun bedrijf rustig voortzetten. Tot hen behooren:

M. Polk, Utrechtschestraat 54; Firma Emmering, Spuistraat 332; Fa. Pop, Spuistraat 272; Fa. Pop, N.Z. Voorburgwal 272; H. Blokjesman, 1e Oosterparkstraat 178; J. Leon, Weesperstraat 58; M. Lakmaker, Molukkenstr. 71; E. Mozes Azn., Pl. Kerklaan 5; Spiegel's Boekh., Mauritsstraat 16.

En daarmee is de lijst nog volstrekt niet volledig.

Het is een schande, dat deze joodsche vreemdelingen ons volk een gids moeten zijn in de literatuur.

Er zijn onder de joodsche boekhandelaren, die zich onder de huidige omstandigheden tevreden stellen met het verkoopen van boeken zonder meer. Hùn fouten zijn dan, dat zij parasiteeren op de Nederlandsche volksgemeenschap, dat zij hun winkels niet openstellen voor de lectuur van den nieuwen tijd, en dat zij welbewust die literatuur pousseeren, die in hun jodenkraam te pas komt. Er zijn er echter ook, die met een grenzenlooze brutaliteit de hetze-literatuur uit het voor-oorlogsche Frankrijk, de schotschriften uit Engeland en Amerika, de emigrantenlectuur uit de westersche demokratieën en alles wat maar anti-duitsch is ingesteld naar voren brengen en argeloozen klanten in handen spelen. Het zijn deze joden, die door hun heimelijke gewroet en geïntrigeer bronnen van onrust in de volksgemeenschap vormen.

Wij noodigen de bevoegde **Nederlandsche Overheid,** die er voor moet zorgen, dat het **Nederlandsche** volk niet vergiftigd wordt door joodsche en volksvreemde hetz-geschriften uit, hier in te grijpen. Laten wij Nederlanders, die ons met den naam van nationaalsocialist sieren, nu eens toonen, dat ook **wij,** waar zulks noodig is, met ijzeren hand kunnen ingrijpen, om ons volk te beveiligen tegen de belagers onzer geestelijke gezondheid en weerbaarheid. De resultaten van het onvermijdelijk ingrijpen der overheid op dit terrein zien wij met belangstelling tegemoet!

Vaderlandsliefde of...?

Er is veel gepraat en geschreven over de vraag, wat toch wel de oorzaak van de zoo fel opgestookte antipathie of zelfs haat tegen het Duitsche volk en zijn regeering moge zijn, die geen van beiden ons toch ooit eenig kwaad hebben gedaan, zooals van de Fransche en Engelsche regeering niet beweerd kan worden. Men denke slechts aan de verschillende met beiden gevoerde oorlogen, aan den Napoleontischen tijd, aan het Kaapland en Transvaal, Ceylon, enz.

Eindelijk meent dan toch een onzer volksvoorlichters een helder oogenblik gehad te hebben, toen hij de oorzaak van dien haat of afkeer in een diep gevoel van vaderlandsliefde vond. Neen, gij volksvoorlichters, de ware vaderlandsliefde borrelt niet aan de bittertafel op, noch ook in de hetzgesprekken aan de bridgetafel. Daar zijn het de behoudzucht en de luiheid, die hoogtij vieren, waar de lust ontbreekt om zich door lezing van de tallooze werken en werkjes over de ons volk beroerende vraagstukken op de hoogte te stellen.

Ware vaderlandsliefde immers uit zich daarin, dat men den drang gevoelt een offer te brengen voor het geheel, welke gezindheid niet bij de groote lagen van ons volk ontbreekt, en dat men zich dus in den ernstigen en grooten tijd, dien wij doormaken, niet uitsluitend of in de eerste plaats bezig houdt met de oude beuzelarijen, die ons volk al zoo lang vergiftigd hebben.

Maar het zijn juist weer de geheime machten, die daarmee hun geniepig spel gespeeld hebben en voortgaan te spelen, waardoor ze de aandacht van het groote publiek van de waarlijk belangrijke dingen voor ons volk hebben afgeleid, zoodat het meerendeel dier dingen zelfs voor zelfstandige studie van de belangrijke vraagstukken ongeschikt is geworden. Met het lezen van eenige romannetjes en het bijwonen van enkele tooneel- en filmvoorstellingen — op niet-politiek gebied wel te verstaan — meent men zijn plicht voor het vaderland als „beschaafd mensch" gedaan te hebben.

Neen, nogmaals neen, gij volksvoorlichters, de oorzaak van het kwaad, die ge meent gevonden te hebben, zit niet in eenige diepere gevoelsbeweging, maar wel in de rampzalige uitwerking der door joden, vrijmetselaars en jezuïeten al tientallen van jaren lang verspreide valsche, tendentieuse berichten omtrent het Duitsche volk en zijn regeering, dit alles gepaard met de door hen aangeprezen giftige onbenulligheden.

DE HOOGSTE PRIJS!

Nog altijd staan de kranten vol
Met advertenties van de joden,
Waarin voor allerhande waar
„Den hoogsten prijs" wordt aangeboden.
En iedereen staat stom verbaasd
Om wat de smous al kan gebruiken,
En hoe hij met zijn jodenneus
Op elk gebied nog „whinsjt" kan ruiken!

En hoe hij met zijn jodenneus
Op elk gebied nog „whinsjt" kan ruiken.

„Voor goud geef ik den hoogsten prijs."
„En ik voor perzische tapijten."
Postzegels, meubels, diamant,
Dat alles kun j'aan Sammie slijten.
Aan d'eene zijde blèrt hij: „Mhoord!"
„Ze brengen me om lijf en leven,"
Maar wil gelijk voor uw bezit
„De hoogste prijzen" blijven geven!

Het is niet voor de eerste maal,
Dat ik een waarschuwing laat hooren.
Helaas ging in het krijgslawaai
Mijn arme stem wèl wat verloren!
De overheid heeft méér te doen,
Dan hier zijn aandacht aan te schenken,
Maar straks, wanneer het vrede wordt,
Dàn is het uit, zou ik zoo denken!

De jood is slim, — de jood is sluw;
Zijn kooplust is nog niets verminderd.
Hij adverteert nog ied'ren dag:
Dat màg in Holland, ongehinderd!
En daag'lijks laat de volksgenoot
Met „hoogste prijzen" zich verlakken,
En daag'lijks heeft de slimme jood
Opnieuw den dommen goy te pakken!

't Is bijna twintig eeuwen terug,
Toen werd „de hoogste prijs" geboden
Voor Jezus, door het Sanhedrin,
(De opperpriesters van de Joden).
En Judas leverde toen prompt
Aan Caiaphas den Zoon des Menschen, —
En hoort zijn naam door d'eeuwen heen
Door al wat Christen heet, verwenschen.

Dus, Sammie, haal je hart maar op!
Blijf dóórgaan met je „hoogste prijzen"!
Ik garandeer je: NIETS GAAT MEE,
Als j'uit Europa af moet reizen!
Je plaatst je advertenties maar,
En maakt de kranten medeplichtig.
Het is je galgemaal, mijn vriend
Dus: niet te gulzig! Stik voorzichtig!

Het is je galgemaal, mijn vriend
Dus: niet te gulzig! Stik voorzichtig!

De carrière van een jood.

Van danseur tot overhemdenreparateur.

Alhoewel de nationaal-socialistische voorlichting steeds meer de merkwaardige eigenschappen van het joodsche ras, die het zoo geheel verschillend, zoo geheel tegengesteld aan ons, Germanen, maken, belicht, en daardoor het Nederlandsche volk steeds meer kennis omtrent het jodendom bijbrengt, één eigenschap van het woestijnvolk was bij de Nederlanders zeer wel bekend, en is in het verleden ook niet zelden een voorwerp van spot en hoon geweest.

Wij bedoelen de **arbeidsschuwheid.**

Het ergste wat een jood kan overkomen is te moeten **werken** voor den kost. Joodsche werkers zijn een uiterst groote zeldzaamheid. In Berlijn b.v. was het percentage joden op de arbeiders (voor de machtsovername) 0,2%, terwijl de invloed der joden in handels- en bankierskringen en in de zgn. „intellectueele beroepen" varieerde van 20-90%. **Joden zijn de parasieten van een volksgemeenschap,** omdat zij niet zelve daadwerkelijk meehelpen het volkslichaam op te bouwen en in stand te houden, daarentegen wel op dat lichaam teeren en ten koste van dat lichaam zichzelf bevoordeelen.

Het parasitaire bestaan der joden in (op) een niet-joodsche samenleving is een feit, waarop in den strijd van thans, nu het jodendom der wereld het volksontwaken in Europa tracht te smoren en daartoe zijn handlangers inzet, niet voldoende gewezen kan worden. Steeds meer menschen zien de consequenties in van de joodsche arbeidsschuwheid, maar eens zal de geheele volksgemeenschap ze moeten erkennen. Daarop richt zich onze strijd.

Een merkwaardige parasiet in Amsterdam, die niet alleen zelf den arbeid verafschuwt, maar bovendien nog ariërs voor zich laat werken, is de jood Ray, zich noemende Eddy Ray.

Deze „heer" zag zich op zekeren dag voor de harde werkelijkheid geplaatst zijn brood te moeten verdienen. Hij vreesde echter zijn handen vuil te maken met eerlijken arbeid, wat nu eenmaal aan een waardig lid van den stam Davids niet past. Zijn droom was een baan te vinden waardoor hij den geheelen dag „geschmiegelt und gebügelt" langs 's Heeren wegen kon slenteren om zich door de schoone dochteren van Amsterdam te laten bewonderen. Dat moest kunnen, meende Eddy. Na rijpe overwegingen vond hij eindelijk een baantje, waarbij zijn broek in de vouw kon blijven.

Eddy werd danseur.

't Jonge, dat was nog eens een vondst. Den heelen dag „tiré à quatre épingles" rondloopen; z'n „ghatze" ingevet en gepolitoerd als een biljartbal; z'n aangelaat zwaar bepoederd; het was te mooi om waar te lijken. Toch werd zijn plan werkelijkheid. Eddy stichtte een dansinstituut aan de Damstraat, waarmee hij later naar het Frederiksplein verhuisde.

Ongetwijfeld heeft een dansinstituut voor een jood veel aantrekkelijks en het was dan ook alweer geen wonder, dat het gros dezer instellingen vóór den oorlog in joodsche hand was. De dansleeraar kan zich een minimum aan inspanning veroorloven; degenen, die zich uitsloven zijn de arische leerlingen, die er nog voor betalen ook. Bovendien verschaffen de danslessen den joodschen leeraar een ongekend quantum echt-jiddische sensatie in verband met de aanwezigheid der arische vrouwen, die geliefde objecten zijn voor joodschen gijn en wellust.

Er kwam echter een kink in den kabel. De joodsche dansinstituten werden verboden. Daar stond meneer Eddy. zijn toestand was nog in ander opzicht onaangenaam, omdat hij van zijn vrouw — een arische — was gescheiden en opnieuw getrouwd was met een Engelsche. Toen bedacht hij een ander middel om zonder werken in zijn onderhoud te kunnen voorzien. Hij huurde aan den Amsteldijk een zolderkamer en begon het bedrijf van overhemdenreparateur. Natuurlijk repareerde hij zelf niet. Hij vond een goedkoope kracht, een alleenstaande vrouw van ruim 50 jaar, die voor weinig geld de overhemden repareerde. Ofschoon hij wist, dat de vrouw aangewezen was op de verdiensten verkregen met het verstellen van de bij hem gebrachte goederen, betaalde hij haar een hongerloon.

Voor het ophalen b.v. van een overhemd voorpand, waarvoor hij *f* 1.50 berekent, betaalde hij de vrouw .... 40 ct.!

De vrouw, die langen tijd door zenuwoverspanning in een ziekenhuis was verpleegd kan met het hongerloon van den jood Ray niet langer rondkomen en begon voor eigen rekening met het repareeren van overhem[...]

Waarop de jood verhuisde van de [...]steldijk naar een winkel in de Utre[...]schestraat (no. 133) schuin tegenove[...] bovenwoning der vrouw. Daar zett[...] zijn bedrijf voort. Hij huurde 5 ari[...] meisjes en plaatste deze achter [...] raam, vlak in de etalage, zoodat ie[...] een den indruk krijgt met een ari[...] zaak te doen te hebben. Met groote[...]ters liet hij op de ruit schilderen: **„Chemiso", repareeren van overh[...]den enz."** — natuurlijk zonder toe[...]ging van zijn eigen naam.

Waarom wij dit alles schrijven?

Om nogmaals te wijzen op de vo[...] vijandige handelingen van het jo[...]dom binnen de volksgemeensc[...] waardoor de arische mensch in de [...]heid van zijn werk wordt belemm[...] Wordt den joden de uitoefening [...] een bepaald bedrijf verboden, dan [...]ken zij ergens anders weer op in [...] geheel ander bedrijf waarbij zij [...] geenszins kieskeurig toonen, [...] gaarne bereid zijn over lijken te g[...]

Het hierboven beschreven g[...]staat immers niet alleen. In ver[...] met den vischverkoop door jo[...] eischten wij de vorige week, dat h[...] aan een einde wordt gemaakt. T[...] joodsche vrouwen, die tot voor ko[...] tijd een stalletje aan de markt in [...] Albert Cuypstraat te Amsterdam [...] dienden, hebben hals over hoop [...] visch-**winkel** aan den hoek van [...]straat in de Tweede v. d. Helststraat [...]opend, omdat zij er van overtuigd [...] vandaag of morgen van de markt [...] moeten verdwijnen.

Op deze sluwe wijze probeeren [...] joden de verordeningen te sabote[...] Wordt hun een bedrijf of standpl[...] verboden dan duiken zij ergens an[...] weer op, om opnieuw de volksgem[...]schap te benadeelen.

Wij zouden het in de eerste plaats [...] prijs stellen van de bevoegde instan[...] te mogen vernemen, hoe het mog[...] is, dat joden, c.q. jodinnen thans [...] BUITEN de jodenwijk in Amsterdam [...] winkel betrekken resp. openen v[...] den verkoop van bepaalde artikele[...]

Er voorts moeten wij er met [...] meesten klem op aandringen, dat m[...]regelen worden getroffen, die jo[...] verbieden in hun bedrijven van [...] diensten van ariërs gebruik te ma[...]

„De wandelende jood"

In „Boven-Digoel" een boek van den gouvernementsarts L. J. A. Schoonheyt te Batavia, wordt het volgende naar voren gebracht:

„Eigenaardig is het feit, dat onder vrijwel alle stammen, die genoemd worden naar de rivieren waaraan zij wonen, semietische Papoeatypen voorkomen. Dubbel eigenaardig is het, dat deze typen niet alleen veel levendiger zijn dan hun stamgenooten, doch ook een speciale voorliefde voor de gebarentaa[...] toonen en dat zij meerendeels in de[...] ruilhandel uitblinken! In Zuid Nieuw[...] Guinea, waar zij ook aangetroffen wor[...]den, heeft de missie eens zoo'n Papoe[...] met hemd en bolhoed aangekleed, hem [...] een staf in de hand gegeven en daarmed[...] een evenbeeld geschapen van den „Wan[...]delende Jood".

Inderdaad — èn van den eeuwige[...] jood, zou men er aan toe kunne[...] voegen. Merkwaardig, dat deze ge[...]lijkenis zoowel een aesculaap als de [...] missie, onafhankelijk van elkaar, trof[...]

Joodsche invloeden in den Amsterdamschen Luchtbeschermingsdienst.

Zooals de lezer zal weten, waren de joden, voor de bezetting, ook in alle takken van de luchtbeschermingdienst vertegenwoordigd.

Vooral in Amsterdam-Zuid en Centrum deelden ze de lakens uit en op de vergaderingen hadden ze het hoogste woord. Als voorbeeld nemen wij vak IX, het centrum van Amsterdam, waar de joden de baas speelden.

In den vakstaf was aangesteld als commissaris van den bewakingsdienst de jood I. Lopez Dias, Damstr. 10, terwijl de jood S. de Leeuw, Utrechtschestraat 49^{2} bevelvoerder der luchtbeschermingsbrandweer was.

In Wijk B van vak IX, welke wijk begrensd werd door het Rokin, Munt, Doelenstraat, Zwanenburgwal, Hoogstraat, Dam, Rokin waren 2 van de 3 wijkhoofden joden, n.l. S. Kattenburg, Nieuwe Hoogstraat 1 en M. Smeer, Raamgracht 27.

De laatste jood, nog wel door den toenmaligen burgemeester aangesteld, misbruikte zijn identiteitsbewijs als wijkhoofd, om er toegang mee te krijgen bij alleenwonende vrouwen, een en ander onder het mom van hulpvaardigheid. Des avonds, als er verduisteringsproeven genomen moesten worden en de menschen door het sirenengeloei toch al eenigszins zenuwachtig waren, probeerde de jood door dubbelzinnige praatjes toegang te krijgen in de kamers der vrouwen. Hij kwam echter op een keer aan het verkeerde adres. De vrouw liep naar de politie en.... het was gedaan met de smerige praktijken van het wijkhoofd Smeer.

In deze wijk heerschte überhaupt een joden-luchtbeschermingsregime. De volgende joden waren er blokhoofd:
D. Schweitzer, Oude Doelenstr. 16;
A. Slier, Oude Doelenstr. 2;
A. Deen, Raamgracht 17;
A. Barzelay, Nieuwe Hoogstr. 24;
D. F. Perels, Raamgracht 35^{3};
S. H. v. Praag, St. Anthoniebreestr. 100;
S. Stofkooper, St. Anthoniebreestr. 73^{1};
S. Boas, Groenburgwal 69;
B. v. Tijn, Kloveniersburgwal 119 en
G. Zeehandelaar, Kloveniersb.wal 68.

Van Wijk C, die begrensd werd door Heiligeweg, Koningsplein, Leidschegracht, Keizersgracht, Amstel, Rokin, Heiligeweg, waren eveneens 2 van de 3 wijkhoofden joden, n.l. de joden H. de Vries Mzn., destijds wonende Keizersgracht 503 en H. H. Capel, Keizersgracht 755^{1}.

De jood De Vries heeft in den nacht vóór de bezetting zijn functie misbruikt door vooraanstaande mannen en een dame, van wie hij wist, dat ze met de nationaal-socialisten sympathiseerden, van hun bed te laten lichten en ze naar zijn bureau te laten komen. Dit bureau was geheel belangeloos aan den luchtbeschermingsdienst afgestaan door de directie van de Hollandsche Bank-Unie. Daar zwaaide de jood de Vries zijn scepter en liet er zijn machtswellust den vrijen teugel. Bij de komst der bezetting heeft de jood de beenen genomen; hij verliet zijn wijkpost en vluchtte naar Hilversum. Alles zonder zijn meerderen te waarschuwen en zonder achterlating van adres. Toen bleek, dat de Duitschers hem niet lieten afslachten — wat de joden zoo graag vertellen als het lot van hun rasgenooten in Polen en Frankrijk — kwam de jood de Vries gauw terug!

In deze wijk waren o.m. blokhoofden de joden:
S. Agsteribbe, Kalverstraat 91;
I. Snoek, Utrechtschestraat 41;
S. Henselijn, Keizersgracht 721;
J. Simons, Amstel 206.

Natuurlijk werd na de bezetting al heel gauw een einde aan deze grap gemaakt. De joden werden ontslagen en kregen van den heer Verschoor, het hoofd van den luchtbeschermingsdienst een schriftelijke dankbetuiging. Dat mocht vooral niet worden vergeten!

Ofschoon de joden nu uit den Amsterdamschen luchtbeschermingsdienst schijnen te zijn verdwenen, de joodsche invloed, de **verjoodsching**, openbaart zich nog maar al te vaak. Als treffend voorbeeld daarvan willen wij de recente tentoonstelling van dezen dienst nemen.

Ongetwijfeld hebben de luchtbeschermers in hun vrijen tijd veel en knap werk verricht. Wat hèn betreft hebben wij niets dan lof; hun werk dient door velen gezien te worden.

Wat niet gezien moet worden, dat is de **lectuur van joodsche uitgevers**, door de **leiding** van deze tentoonstelling aangevraagd. Op de expositie zijn een aantal boeken voorhanden, bestemd om in de wachtlokalen van den l.b.d. ter beschikking van het personeel te staan. Deze boeken werden, naar men ons mededeelde, door verschillende uitgevers beschikbaar gesteld **op verzoek van de leiding der tentoonstelling.** Onder die boeken bevinden zich uitgaven van de jodenfirma's Hyman, Stenfert Kroese en Van der Zande, Arnhem, Em. Querido, Amsterdam en De Torentrans (Cohen), Zeist. Deze luchtbeschermingsheeren hebben het dus blijkbaar aangedurfd lectuur te vragen bij firma's, die door de stelselmatige verbreiding van een alles-overtreffende hetze- en gruwelliteratuur met betrekking tot het nationaalsocialisme en het Derde Rijk, een groote mate van beruchtheid hebben verworven, en zij stellen deze boeken ter beschikking van het personeel! Dat noemt men nu: poging tot volksvergiftiging!

Aangezien de heeren luchtbeschermingsleiders zulks blijkbaar niet weten, vestigen wij er hier hun aandacht op: *Men neemt geen geschenken aan van joden, mijne heeren, en zéker geen hetze-literatuur met het doel ze te verspreiden!*

Omdat de luchtbeschermingsdienst een jonge organisatie is, van groot belang, vooral in dezen tijd, voor de volksgemeenschap, een organisatie dus, die **vrij** gehouden moet worden van **allen** joodschen invloed, kan en mag de overheid niet dulden, dat de leden ervan door een onverantwoordelijke leiding met jodencultuur worden vergiftigd. En omdat de overheid zulks niet kan dulden, zal zij derhalve stappen moeten nemen om dit euvel ongedaan te maken. Geen jodenboeken voor luchtbeschermers!

PRACTISCH CHRISTENDOM.

Wij lezen in het Handelsblad:

Een koster van een kerk te Amstelveen had tegen een dame op 25 Februari van dit jaar het woord „Jodenmoordenaars", „landverraders" gebezigd. De koster verklaarde ter terechtzitting dat het een uiting van afkeer was en dat hij beter had gedaan de woorden niet te gebruiken.

De officier van justitie achtte de beleediging bewezen; deze verdachte is nogal oprecht. De officier eischte hechtenis.

De vrederechter legde vijf dagen gevangenisstraf op. Mr. van Vloten overwoog daarbij, dat het woord „landverrader" eens en voor altijd uit het vocabulaire der strijdende, z.g. vaderlandslievende Nederlanders moet verdwijnen. Zij dienen te weten, dat zulke beleedigingen streng gestraft worden.

Merkwaardig, zoo'n uitlating van een gereformeerden **koster**, van een dienaar in Gods huis, een hulpe bij den Gods-dienst. Waarom voelt juist een köster zich geroepen politieken haat te prediken? Is dat wellicht praktisch christendom? Of volgt de koster zijn predikant na?

Wat zegt u ervan, dominee Vogel in Amstelveen?

„GODS OUDE VOLK".

Aan de Weissenbruchstraat 119 te Den Haag is gevestigd de Oranje-Nassau School voor L.O. en U.L.O., die een maandblad, „Ons Contact", uitgeeft. In een nummer van dit blad vonden wij de volgende mededeeling: „Opbrengst zendingbusjes over Sept.: *f* 22.65 (*f* 19.65 voor Oegstgeest; *f* 3.— voor de zending onder Gods oude volk Israël)." — Ja, ja, die Christelijke Oranje-leerlingen moeten hun hoop maar vestigen op God's oude volk! En ondertusschen zingen ze (in hun blaadje):

„Maar de Heer zal uitkomst geven,
Hij, die 's daags Zijn gunst gebiedt;
'k Zal in dit vertrouwen leven,
En dat melden in mijn lied,
'k Zal Zijn lof, zelfs in den nacht
Zingen, daar ik Hem verwacht,
En mijn hart, wat mij moog' treffen,
Tot den God mijns levens heffen."

Er is natuurlijk niets kwaad mee bedoeld, maar de spitsvondigheid van sommige Christenen in het lanceeren van tendentieuze liederen is groot!

SPREEKWOORDEN

IN ONZEN TIJD; DOOR CLAUDIUS

WIE EEN KUIL GRAAFT — VOOR EEN ANDER — VALT ER ZELF IN!

AL IS DE LEUGEN NOG ZOO SNEL, DE WAARHEID ACHTERHAALT HEM WEL!

VOOR HET ENGELSCHE LEGER:

RUST, ROEST!

(Vervolg DE STEM VAN DEN ARBEID).

om den vriend te zijn van die kleinen die zich aan hem toevertrouwen!

Zeker! Wij weten wel wat ons hier zal worden tegengeworpen: „Hebt U dan nooit gezien hoe „meester" geliefd is bij zijn leerlingen en altijd weer omzwermd wordt door zijn pupillen?" Inderdaad.... ik herinner mij dat.... en hoe wij als knapen een grondigen afkeer kregen van dien kerel die met een zwerm van gerokte zes, zeven en achtjarigen als Imperator het schoolplein overpauwde.... Of wij dan wellicht de kinderen vroeg van school willen halen, hen de fabriek in stoppen en daar van 's morgens acht tot 's avonds zes in het productieproces willen laten meesjokken en sjouwen, ploeteren en zwoegen? Neen, geenszins maar om hen terwille van de kaste der Nederlandsche onderwijzers nog langer op school te houden en hen daar VAN DIE ZIJDE „levensonderwijs" te laten geven.... dát ook niet Het beste levensonderhoud wordt nog steeds gegeven in het leven zelf en dan zouden wij die twee jaar willen benutten om ze te gebruiken **om den juisten man op de juiste plaats** te brengen! Om op die manier de liefde tot den arbeid aan te kweeken, hetgeen heusch niet bereikt zal worden met het simpele albums aanleggen van krantenknipsels, het inrichten van een aquarium of terrarium. DAT geschiedt meestal wel in de na-de-school-uren onder leiding van de zich van taak tegenover de gemeenschap bewuste ouders. Waarom zouden wij geen intellect-proeven gedurende een maand of drie toepassen aan de hand van verrichte werkzaamheden en uitgevoerde opdrachten? Waarom zouden wij geen proefwerkplaatsen, geen jeugdfabrieken oprichten waar de hope des vaderlands haar handen leert gebruiken? Waar zij tegenover dezelfde problemen komt te staan als later in het leven, doch waar zij nu onder vakbekwame leiders deze moeilijkheden leert oplossen? Inderdaad, een vóórlooper van de ambachtschool! DAN zou het LEVENSONDERWIJS waarde en inhoud kunnen krijgen! Dan hebben wij de mogelijkheid dat de jongen die nu met chocoladereepen langs de treinen loopt te leuren, dat de kleine schorre Ako-knul electromonteur kon worden omdat het gebleken was dat het noodige intellect hiervoor aanwezig was. Dan zouden zooveel verprutste jaren productief kunnen worden, hetgeen in het belang is van den belanghebbende zelf, doch ook, **en dat is het voornaamste, in het belang van de gemeenschap.**

Wanneer de Heer van Driel schrijft dat zijn uitvinding bedoeld is als schakel tusschen het normale onderwijs en de ambachtschool, blijkt hij zeer weinig vertrouwen te hebben in de uitvoering en de deugdelijkheid van het toekomstig onderwijs, vooral als uit zijn regels naar voren komt dat er altijd wel jongens in de 6de klasse zullen blijven die loopjongen, manusje van alles en ongeschoolde werkkracht zullen worden. **„Hun pad zal niet over rozen gaan. Zij zullen maar al te vaak het spreekwoord: twaalf ambachten, dertien ongelukken aan zich zien voltrekken. En het is plicht hen zoo goed uitgerust als maar mogelijk is, het leven in te sturen, dat zware, gecompliceerde en aan worsteling zoo rijke leven der volwassenen."** Proost....... om te beginnen. De schrijver heeft waarschijnlijk nog niet veel gelezen (al stelt hij veel lezen als nommer één op zijn program) over de wijze en manieren waarop bijv. de arbeidsbureaux te onzent zich de beroepskeuze te zijner tijd voorstellen en de beoordeeling van sollicitanten en al datgene wat daaraan verbonden is. En ook heeft de schrijver wellicht nog niet gelezen dat in Europa het nationaal-socialisme wordt gegrondlegd en gevestigd en wij zijn ervan overtuigd dat vooral hierdoor veel van zijn betoog.. betoog zal blijven en niets meer!

In een vorige bijdrage wezen wij er op op dat in een nationaal-socialistische maatschappij en samenleving ieder individu zich met zijn geheele persoonlijkheid, met zijn lichaam en zijn leven, met zijn have en zijn goed in dienst heeft te stellen van het groote geheel. Wanneer wij hiermede accoord gaan en het individu is hiertoe bereid, dan moet de gemeenschap er ook de zorg voor dragen dat dit MOGELIJK is! Op de wijze welke door den Heer van Driel wordt voorgestaan, komen wij **niets** verder: ook dan zal na het extra schooljaar, het-jaar-van-het-Levensonderwijs, menige bron van **energie op de ham niet-geëigende plaats terecht komen.** Dat moet voorkomen **worden! In het belang van de gemeenschap.... maar** daarvoor moeten wij thans afstand doen van vele kleine en groote heilige huisjes: EEN daarvan is **de handhaving van** het huidige schoolsche onderwijs: **„DE LEERSTOF ZAL MOETEN WORDEN HERZIEN"** schrijft de Arbeiderspers boven de bijdrage van haren medewerker. Goed! Laten wij dat herzien.... zoo snel en zoo spoedig mogelijk.... doch NIET in naam van het onderwijzersbelang, doch in naam van datgene wat het leven mogelijk maakt; in naam van de bron van alle energie en kracht; in naam van den ARBEID!

DE STEM VAN HET VOLK.

HAATDRAGENDE WINTERHULP-COLLECTANTEN.

Kameraden,

Er wordt — ook in Uw blad — wel eens een verontwaardigd woord geuit over de houding van het Nederlandsche publiek tegenover het Winterhulpwerk Nederland. Inderdaad geven de uitingen en gedragingen van vele z.g. hartstochtelijke Vaderlanders veel reden tot ergernis wat hare of hunne houding t.a.v. van dit zoo hoogst nuttige en noodzakelijke Hulpwerk betreft. Eene houding, die ook veelal voortspruit uit het verkeerde begrip, dat helaas nog bij de meeste menschen bestaat over de bedoelingen van het W.H.N. en bovenal over de sympathieën, die ook van Duitsche zijde tegenover dit werk wordt betoond. Men wil en zal deze sympathie nu eenmaal uitleggen als belangstelling voor de financieele opbrengsten van de collectes en weigert te begrijpen, dat de Duitschers het initatief voor dit Hulpwerk geheel belangloos hebben bevorderd en de bezettende macht de uitvoering van het werk zonder eenige bijbedoelingen steunt. Des te meer is het noodzakelijk, dat de houding der collectanten er toe bijdraagt, dat de verkeerde begrippen, die bij de Nederlanders over het W.H.N. schijnen te heerschen, uit den weg zullen worden geruimd. Dat er nog verschillende collectanten zijn, die hieraan geenszins medewerken is mij heden met schrikbarende duidelijkheid gebleken.

Juist teruggekeerd van een reis naar Duitschland had ik nog eenige losse Reichsmarken in papier in mijn zak. Toen ik door een collectrice werd aangesproken tastte ik in mijn zak en kwamen mij die losse Marken in de vingers. Ik wilde ze door het gaatje van de bus laten verdwijnen, maar met een stem, die van afschuw en ergernis bijna heesch klonk, beet de collectrice mij toe, dat zij voor zulk geld hartelijk bedankte. „Neen, dank U wel, dat houdt U maar" en dan nogmaals: „Ik zou je bedanken", dat waren de zinnetjes, die zij uitstootte en die mij wel heel duidelijk lieten voelen, dat zij niet uit onbekendheid met buitenlandsch geld, doch uit pure afkeer tegen het Duitsche geld mijn bijdrage weigerde te accepteeren. Menschen, die van huis uit fatsoenlijk en niet kwaaddenkend zijn, staan tegenover zulk situaties helaas steeds nog te vreemd. Pas langzaam drong het tot mij door, waar wij naar toe gaan als wij de menschen zóó gaan opvoeden, dat zij bloedverwante menschen al gaan haten, alleen omdat die een ander stuk geld dan het Nederlandsche ter beschikking willen stellen van een groot sociaal werk. Moge ons Volk de diepere zin van deze misschien kleine gebeurtenis wel tijdig gaan begrijpen!

H.

HET JOODSCHE WASCHHUIS.

Geachte redactie,

Met genoegen heb ik uw artikel gelezen: „Joodsche overheersching in Amsterdamsche waschhuizen." Maandenlang bracht ik het waschgoed van mijn moeder naar dat waschhuis toe en wat ik daar voor vuiligheid gezien heb is bij de beesten af. De jodinnen lieten hun smouzenkinderen hun behoeften doen in de bakken waar zij in waschten en spoelden het dan door. Hoe goed het personeel van het waschlokaal de joden ook in het oog hield, het leek er wel op een vuilnisbelt. Vaak gebeurde het, dat het personeel weigerde het stinkende waschgoed van die vuile jodinnen in ontvangst te nemen. Mijn moeder vertelde een jodin eens, dat het veel te vies was; waarop die vieze jodin dan antwoordde: „Je bent zeker N.S.B.-er, hè?" De N.S.B.-ers hadden het dan gedaan bij dat vieze tuig. Wij arische menschen hadden tegenover die joden niets te zeggen. Ik hoop, dat de heeren daar ook eens een groote schoonmaak houden!

X.

AMSTERDAM

JODENBESTRIJDERS IN NEDERLAND
Bestelt uw
RADIO
bij een geestverwant
Brieven Bureau „De Misthoorn"

Eet mosselen bij VAN DER EIJKEN,
met bier of snaps; dan zal 't U blijken,
dat het een „goden"-eten is.
De prijs is billijk — kom maar kijken;
t wordt geserveerd als bij de rijken —
gewend als men dat van ons is.
Dus ga vandaag naar Van der Eijken;
gij weet bij 't scheiden van geen wijken,
als 't klokje van elf uur er is.
CAFE G. H. VAN DER EIJKEN,
Vijzelstraat 49, Tel. 81208.

Wat Gorrêe niet lasschen kan
Geef dat gerust den vuilnisman.
Smederij G. J. Gorrêe
GERARD DOUSTRAAT 3-5 TEL. 20787

Haarden, Haardkachels, Salamanders en Kook-kachels
KEUZE UIT MEER DAN 60 MODELLEN
groote voorraad in Gasfornuizen en comforen, Electr. Kachels en kookplaten
T H. v. d. P A R R E
2e Hugo de Grootstr. 13 - Telef. 82456
AMSTERDAM

AMSTERDAM
Hotel-Café-Restaurant „NEUTRAAL"
AMSTERDAM, Damrak 8
TELEFOON 45403 en 47510
Logies met uitstekend ontbijt vanaf f 2.-
Div. Bitters 20 ct Thee en Koffie 15 ct.
M. W. RABE-KOCH

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met olieveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstraat 425-427 - AMSTERDAM-C.

Er is maar één

W. H. MIERSEMANN
Bontwerker - A'dam - Vakdipl. Leipzig
J. Luykenstr. 76, Tel. 28682, Giro 301276
Prachtige collectie ZILVERVOSSEN,
BONTMANTELS NAAR MAAT
PELLERINES, Repareeren, Moderniseeren
zaak van vertrouwen

Te Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn.
Maakt dus gebruik van onzen tip
En bezoekt allen CAFÉ TRIP
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 3715

P I E R R E S A A F
Kunstfotograaf
voor het maken van:
L E G I T I M A T I E
en P A S F O T O ' s
Honthorststraat 8 — Telefoon 90842

Koopt bij onze Adverteerders.

MEUBELEN
huis en haard
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR. 77 A'DAM

ARNHEM

F. A. J. PETERS - ARNHEM
KASTANJELAAN 18 — Tel. 21871 — Giro 110780
Uniformen: P.O. - W.A. - MOT.-W.A.
Waterproof Overjassen - Koppels
Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas maatwerk
Leverancier funct. Hoofdkwartier

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van LIDMAATSCHAPSKAART 1941 aan Kringhuis Arnhem

BREDA

JOS. DRIESSEN
BREDA
Fabriek van
Verfkwasten en Penseelen
Alle aanverwante schildersartikelen
Uitsluitend beste kwaliteiten
Specialiteit:
„B A T A A F K W A S T E N"
NEDERLANDSCH OCTROOI No. 46996

DEN HAAG

KOSTER & LUIJTERS
Geraniumstraat 3 — DEN HAAG
Telef. 332645—338696
LOODGIETERS EN SMEDEN

Stoomwasscherij „De Nijverheid"
Ahornstraat 16—18 — Telefoon 335309
DEN HAAG
SPECIAAL VOOR FIJN GOED

B. F. RUTS
Glashandel en Atelier voor glas in lood
van Arembergelaan 91, Telefoon 773929
VOORBURG

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
M E U B E L E N
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 116520 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- en SLAAPKAMERS

Gebr. TH. & L. BOERS Mzn.
MERK **MB** Aardappelen-, Groenten- en Fruit-Export naar Duitschland
RIJSWIJK Z.-H. — Geestbrugweg 22
Tel. Haag 118648—779130
en Delft 1253
Telegr.-adres: Mercurius - Rijswijk Z.-H.

HAARLEM

UW WASSCHERIJ IS:
STOOMWASSCHERIJ
DE NIJVERHEID
A'damsche Vaart 26—28
Telef. 12311 - HAARLEM

NIJMEGEN

Tuinarchitectuur
Vakkundige en moderne tuinaanleg
W. L. HENDRIKS
Gedipl. tuinbouwkundige
DRIEHUIZERWEG 177
Tel. 20069 NIJMEGEN

Bezoekt Café-Restaurant
DAS DEUTSCHE HAUS
Prima consumptie - Billijke prijzen
Korenmarkt 1 - NIJMEGEN
Man spricht Deutsch. J. A. Gerritsma

Voor alle soorten brandstoffen:
J. H. HENDRIKS
Hatertscheweg 291 — Tel. 23582
NIJMEGEN

Fotografie op elk gebied
Speciaal adres voor amateurs
Adres op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941,
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

U zoekt geldbelegging?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

ROTTERDAM

A. HAACKE & Co. - Rotterdam W.
Hudsonstraat 155b — Telefoon 37683
Celle - Berlijn - Dusseldorf
Halle - Hamburg
Uitvoering van Isolatiewerken tegen warmte- en koudeverlies
Asbest, Kiezelguhr, Kurk, Magnesia enz.

N.V. HANDEL MIJ. I
SLACHTHUISPRODUCT
Vertegenwoordiging:
ARMOUR & COMPA
MATHENESSERWEG 188 b
ROTTERDAM

W A N D V E R S I E R I N G
in groote verscheidenheid.
P. D. DOODEWAARD K
Noordmolenstraat 26 — Tel.
Rochussenstraat 52, in aanbo
(DIJKZIGT) - Rotterdam.

J. FRANKE
Dames- en Heerenkleermak
Kleiweg 88 b - HILLEGERSB
Coupeursbezoek door het geheele land

L. M. TIEMA
voorheen T. H. TIEM
ROTTERDAM
Rodenrijschestraat
Telefoon 41923
ALGEHEELE WONINGINRICHTING
BEHANGERS- en STOFFEERDERSBEDR

VOOR BETER BROOD EN BANK
M. C. PELETIER — ROTTERDA
Benthuizerstraat 91 — Telefoon 41

UTRECHT

Voor alle soorten brandstoffe
G. HARTMAN
Burg. v. d. Voort v. Zijplaan 4
UTRECHT — Telefoon 1503

SCALA-THEATER — UTREC
Potterstraat — Telefoon 12461
P R O L O N G E E R T
voor de 8e week
de kostelijke amusementsfilm der U
D E G A S M A N
H E I N Z R Ü H M A N N
— A N N Y O N D R A —
Vooraf: Tobis Holl.- en Ufa-wereldnieuws
Ufa-film Toegang 18 jaar

D E T W E E D E D R U K
van de brochure
Uit de keuken van de „O.Z.O.-COMMISSIE"
is verschenen en verkrijgbaar
aan alle Kiosken.
Tevens bij den
Misthoorn-Boekhandel
Leidschestraat 85, Amsterdam.
PRIJS f 0.25.
Franco toezending na storting
van *f* 0.28 op giro 322600 t.n.v.
Stichting de Misthoorn Amsterdam.

K 199